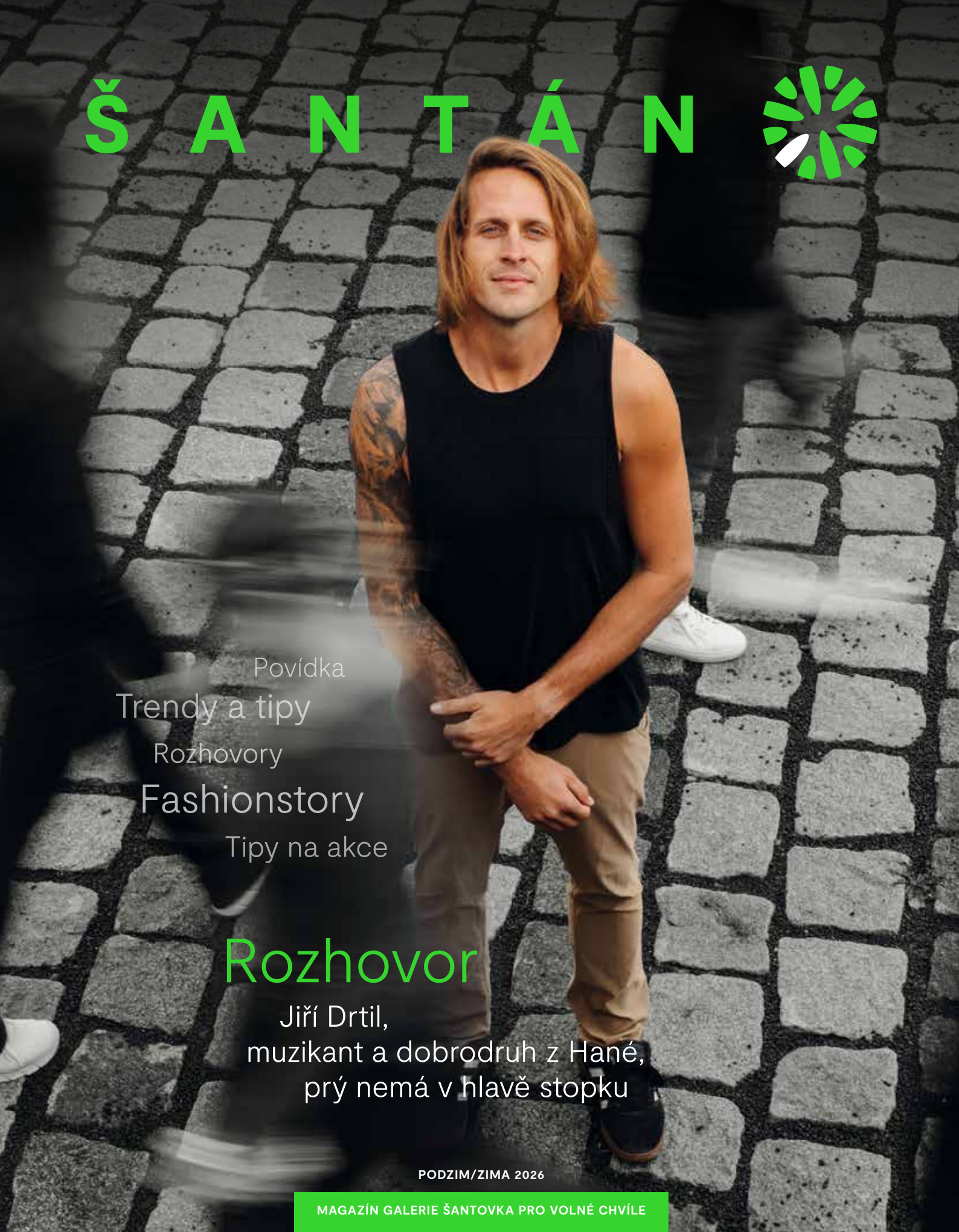
ŠANTÁN

Povídka

Trendy a tipy

Rozhovory

Fashionstory

Tipy na akce

Rozhovor

Jiří Drtil,
muzikant a dobrodruh z Hané,
prý nemá v hlavě stopku

PODZIM/ZIMA 2026

MAGAZÍN GALERIE ŠANTOVKA PRO VOLNÉ CHVÍLE

ŠANTOVKA

Nejlepší dárek?

VYŘEŠENO.

Dárkové karty lze zakoupit
na infostánku a online

santovka.cz

Milí čtenáři,

mám radost, že vám mohu za náš redakční tým představit nové číslo velkého olomouckého magazínu Šantán. Je už jedenácté, což ukazuje, že se z jednoho odvážného a možná i trochu bláznivého nápadu podařilo vytvořit solidní tradici.

Myslím, že právě tento Šantán je naplněný opravdu pestrou směsicí povídání s celebritami, výletů do historie, tipů na příjemně strávené chvíle či nápadů, jak se zrelaxovat či zlepšit svůj život. Budeme moc rádi, pokud se vám toto číslo bude líbit. Potěší nás, když si během jeho čtení občas řeknete: Wow, to jsem netušil! nebo Aha, dobrý tip, to zkusím.

Napadá mě, že ona trochu pošetilá odvaha, se kterou se tým tvůrců olomouckého lifestylového magazínu před několika lety pustil do práce, byla silně inspirována příběhem muže, bez něhož by nebyl nejen magazín Šantán, ale ani celá Galerie Šantovka a spousta dalšího.

Mám samozřejmě na mysli Richarda Morávka, člověka, který dokázal proměnit přehlížený a nehezký kout Olomouce v moderní, živé centrum, kam denně míří tisíce lidí, kde rádi tráví volný čas a kam Olomoučané někdy i s hrdostí přivádějí své návštěvy. Vklad Richarda Morávka do dnešní podoby této části Olomouce je ohromný. O to víc nás všechny trápí jeho nedávný odchod. A říkám si, že snad by se mu i tohle číslo jeho magazínu zamlouvalo…

Před vámi je skoro devadesát stran zajímavého čtení, nejrůznějších tipů a nápadů, které vám mohou pomoci třeba i při úvahách, jak udělat radost někomu blízkému. Přeji vám inspirativní čtení a příjemně strávené podzimní a zimní období, ať už v aktivním, či poklidném tempu, ale především podle vašich představ.

Michal Folta
šéfredaktor magazínu Šantán

Šantán
Magazín Galerie Šantovka pro Olomouc a široké okolí.

Vydává
Galerie Šantovka, a. s.
tř. Kosmonautů 1221/2a
779 00 Olomouc
info@galeriesantovka.cz
Šéfredaktor
Michal Folta
Redakce
Jana Doleželová, Kateřina Zemánková, Ivo Vysoudil
Grafika
Martin Vyroubal, Jan Mraček
Fotografie
Autoři fotografií jsou uvedeni u jednotlivých článků nebo jsou snímky z archivu Galerie Šantovka, nájemních jednotek a prezentovaných společností.
Náklad
10 000 kusů. Neprodejné.
Vydáno
listopad 2026
Evidenční číslo
E 21389

6 OLOMOUCKO ŽIJE
Svatební host, olomoucké Vánoce,
čokoládový festival a další tipy

8 OSOBNOST
Veronika Khek Kubařová:
„Nápad, že budu herečkou, se zrodil díky spolužačce“

12 FASHIONSTORY
Krása, styl a elegance v podzimním vydání

18 ROZHOVOR
„Nemám v hlavě nastavenou stopku“
Jiří Drtil chce pořád posouvat vlastní hranice

22 SPOLEČNOST
Nejen advent, který pomáhá

24 FASHIONSTORY
Dětské a dámské outfity – stylově a pohodlně

30 HISTORIE
Jak vyrostl sloup, který nemá svou výškou
a krásou obdoby v žádném jiném městě

34 KULTURA
Olomouc, město, které zpívá světu

38 FASHIONSTORY
Aktivní životní styl – venku i v tělocvičně

44 OSOBNOST
Igor Bareš: „Moje žena si mě rozmazlila“

48 BUSINESS
Co je nového v Šantovce

52 ŽIVOTNÍ STYL
Krása, která nekřičí

obsah

56 SPOLEČNOST
Thálie pro Olomouc, od Paganiniho po Evitu

58 TIPY NA ZÁBAVU
Tvořivá Olomouc: vypněte displej, zapojte ruce

62 BRANDSTORY
Olomoucký Bowland po modernizaci: místo pro zábavu s přáteli, ale zároveň prostor pro profesionální bowling

64 BRANDSTORY
Indie mezi nákupy: kari, které se vejde do všedního dne

66 BRANDSTORY
Když střih sedí člověku: co právě letí v pánských účesech

68 POVÍDKA RICHARDA POGODY
Dědo, co jste dělali, když nebyla televize?

70 GASTRONOMIE
Sladká Olomouc – od ranní kávy po odpolední dortík

74 ROZHOVOR
„Olomouc pro mě vždycky bude domovem“
Karolína Muchová o Wimbledonu i životě mimo kurt

78 TRENDY
Yves Rocher radí: malé rituály, které vám zlepší den

80 ŽIVOTNÍ STYL
Zpátky ke stolu aneb Deskovky spojují generace

82 TIPY NA DÁRKY
Malé i velké radosti pod stromeček

86 ŠANTOVKA PRO VÁS
Seznam obchodních jednotek a služeb v Galerii Šantovka

Olomoucké Vánoce zvou na punč, bruslení i náplavku

20. listopadu 2026 – 11. ledna 2027

Olomouc se už brzy zahalí do sváteční atmosféry. Od 20. listopadu zaplní Horní a Dolní náměstí tradiční vánoční trhy s dřevěnými stánky, vůní punče, vánočních dobrot a pestrou nabídkou řemeslných výrobků.

Chybět nebude vánoční strom ani bohatý kulturní program a koncerty. Slavnostní rozsvícení stromu se uskuteční v sobotu 22. listopadu v 18 hodin a už v 18:15 na něj naváže koncert kapely Slza.

Zimní atmosféru doplní oblíbené venkovní kluziště na tržnici, které bude v provozu od 11. listopadu do 11. ledna. Ve všední dny je veřejnosti určeno od 14 do 20 hodin, o víkendech a svátcích od 10 do 22 hodin, dopolední časy v pracovní dny pak budou vyhrazeny školám a objednaným skupinám.

Advent ožije rovněž na olomoucké náplavce. Vánoční trhy se zde uskuteční během čtyř adventních víkendů, vždy od čtvrtka do neděle, a poté v pondělí a úterý před Vánocemi. Návštěvníky čeká originální výzdoba, gastro zóna i program všechny generace.

Adventní dílničky: vánoční kouzlení pro malé šikuly

29. listopadu a 6., 13. a 20. prosince 2026
14:00–18:00

Vánoce se blíží a s nimi i čas plný radosti, fantazie a tvoření! Každou adventní neděli se Galerie Šantovka promění v malé vánoční království, kde si děti mohou vyrobit originální ozdoby, dekorace nebo vlastnoručně zhotovené dárečky pro své nejbližší. Čekají je příjemné chvíle plné kreativity a vánoční atmosféry.

Přijďte si společně zpříjemnit adventní čas a odneste si domů nejen krásný výrobek, ale i milou vzpomínku. Dílničky probíhají v přízemí Galerie Šantovka a jsou pro všechny děti zdarma.

Křídla pro vás přinášejí pomoc v těžkých chvílích

12. prosince 2026

Každé dítě si zaslouží bezpečí a každá rodina šanci na nový začátek. Galerie Šantovka přivítá setkání s neziskovou organizací Křídla pro vás, která pomáhá dětem ohroženým týráním, domácím násilím a rodinám v náročných životních situacích. Spolek poskytuje poradenství a podporu při řešení rodinných sporů i doprovod při jednání s úřady, soudy či dalšími institucemi.

Během setkání návštěvníci poznají příběh zakladatelů, dozvědí se více o činnosti organizace a možnostech, jak její poslání podpořit. Součástí programu budou také zajímaví hosté, odborné diskuse a hudební vystoupení. Akce proběhne ve dvou blocích, dopoledním a odpoledním. Přijďte podpořit dobrou věc a pomoci těm, kteří na své starosti nemusí být sami.

Svatební host představí svatbu ze všech stran

30.–31. ledna 2027

Chystáte svůj velký den? Nebo se jen rádi necháte unést romantickou atmosférou? Galerie Šantovka vás zve na netradiční svatební festival, kde si můžete vyzkoušet svatbu z úplně jiné perspektivy – jako její hosté! Čeká vás skutečný svatební scénář od welcome drinku přes ukázkový obřad až po inspiraci pro slavnostní hostinu a zábavu. Programem vás provedou Veronika „Besky" Beskydiarová a herec Adam Vacula. Na místě se setkáte také se svatebními profesionály, kteří vám představí aktuální trendy a poradí, jak připravit svatbu snů. Přijďte načerpat inspiraci, užít si romantickou atmosféru a zjistit, co všechno může váš velký den nabídnout. Vstup je zdarma!

Čokoládový festival bude plný pokušení

12.–14. února 2027

Milovníci čokolády, zbystřete! Do Galerie Šantovka se vrací oblíbený Valentýnský čokoládový festival, který promění celé přízemí obchodního centra v ráj sladkých chutí a neodolatelných vůní. Po tři dny se můžete těšit na výběrové čokolády, ručně vyráběné pralinky, lahodné dezerty i netradiční speciality od rodinných čokoládoven z celé republiky. Nebudou chybět ochutnávky, soutěže o sladké ceny, zábavné aktivity pro děti ani originální tipy na valentýnské dárky. Ať už hledáte něco pro svou drahou polovičku, nebo si chcete jen osladit den, tady si rozhodně přijdete na své. Vstup je zdarma!

Miss a Mistr Šantovka: krása a charisma v hlavní roli

březen 2027

Oblíbená soutěž krásy se vrací a tentokrát přináší velkou novinku! Vedle tradičního titulu Miss Šantovka se totiž vůbec poprvé bude hledat také Mistr Šantovka. Příležitost zazářit tak dostanou nejen mladé ženy, ale nově i muži, kteří mají styl, osobnost a chuť zažít něco výjimečného. Casting do nového ročníku proběhne v březnu a vybraní soutěžící se mohou těšit na dvoudenní soustředění s odborníky ze světa módy, krásy a zdravého životního stylu. Čeká je spousta inspirace, nových zkušeností, dárků i nezapomenutelných zážitků. Kdo se stane novými tvářemi Šantovky? Možná právě vy!

Veronika Khek Kubařová

Veronika Khek Kubařová: „Nápad, že budu herečkou, se zrodil díky spolužačce"

Princezna, královna, ale třeba i pradlena či letuška… S představitelkou mnoha filmových rolí Veronikou Khek Kubařovou jsme si povídali v červnu během procházky ve Smetanových sadech. Ne v divadle ani v kavárně, ale na stezkách nejznámějšího olomouckého parku, protože právě tady se prý cítí nejlépe její malý syn, který během rozhovoru spal v kočárku. A tak jsme chodili a povídali…

Foto Dejvické divadlo
Text Michal Folta

Pocházíte z Rakovníka, bydlíte v Praze. A kde se berete v Olomouci?
Souvisí to za prvé s tím, že můj manžel Pavel Khek pobýval jako dítě s maminkou a prarodiči v Olomouci. Ukazuje mi místa svého dětství, třeba základní školu tam za sochou Boženy Němcové, kam chodil. A za druhé dostal znovu nabídku režírovat v Moravském divadle, teď připravuje inscenaci Mladý Humble (premiéra se odehrála 12. června, pozn. red.). V minulosti tady už režíroval Nedotknutelné a Přelet nad kukaččím hnízdem. Za dobu, co jsme spolu, je to potřetí.

Už jsem tedy s ním v Olomouci byla několikrát, ale teď poprvé jsme tu ve třech, i se synem. Když sem jedeme, nejvíc se těším asi právě na tenhle park. Ten pruh květin uprostřed aleje miluju opravdu moc.

Když váš manžel v Olomouci režíruje, nepřemýšlela jste o tom, že byste si zkusila nějakou roli v Moravském divadle?
Mně je zdejší soubor herecky strašně sympatický. Fakt jsou tady fajn lidi, včera jsme s nimi byli na pivu. Na druhou stranu je tu realita velké vzdálenosti a moje čerstvá rodina, takže si teď neumím představit, jak by nějaké pravidelné hraní v Olomouci mohlo fungovat.

Když vás manžel provází po Olomouci jako městě svého dětství, je asi skoro zbytečné ptát se, jestli se vám tady líbí…
No, tak mohlo by se mi tady i nelíbit, že jo…

…ale asi byste to neřekla rovnou veřejně do rozhovoru.
To je pravda, musela bych to říct nějak kulantně. Ale naštěstí to nehrozí, protože mě Olomouc opravdu fascinuje. Moc se mi líbí množství parků a zeleně přímo v centru, to je pro mě ve městech hodně podstatné.

Roli určitě hraje i to, že sem jedu, když mám volno a nečeká mě tady práce, takže můžu jen tak bloumat. A já strašně ráda bloumám parky a vy je tady máte opravdu kouzelné. Jsou tu cyklostezky, člověk se může pohodlně přesouvat na kole, zároveň je tu významná historie… Je to velké město, ale není to ta úplně nekonečná Praha. A mám pocit, že díky univerzitě je tu i jiná úroveň, vzdělanost je zde prostě cítit.

A neidealizujete si nás Olomoučany tak trochu?
Ale já to tak fakt vnímám.

Líbí se vám zdejší parky. Byla jste někdy i v Bezručových sadech, kterým se říká také Michalský výpad?
Ano, to je úžasný park! Jen tam teď byla taková partička bezdomovců, manžel mi říkal, že tam někdy bývají. Docela mě překvapilo, že jsou na tak krásném historickém místě takové partičky…

Oni mají nedaleko azylové centrum.
Aha, tak ono má všechno vždycky nějaké vysvětlení… Ale abychom zůstali u parků, letos jsem poprvé zažila rozárium s rozkvetlými růžemi a to je nádhera. A vím, že na Svatém Kopečku je zoo, ta bude určitě bavit synáčka, až bude trošku větší. Teď by mu to asi bylo úplně jedno, má deset měsíců.

Takový malý potomek vám asi na herectví moc času nenechává, že?
Vůbec. Momentálně vůbec ne. I v Dejvickém divadle, kde jsem ještě hrála v několika inscenacích, které jsme nazkoušeli dříve, si teď dávám pauzu.

A kdyby vám teď zavolal filmový režisér s nějakou nabídkou, odmítla byste ho?
Přiznám se, že jsem teď v květnu natočila film Projekt D. Režiséru Davidu Laňkovi jsem kývla na nabídku už v šestinedělí, což kolegyním herečkám asi úplně nedoporučuju. Tehdy jsem měla pocit, že to v pohodě zvládnu a že toho není tolik. Pak jsem si ale začala vypisovat obrazy scénáře, ve kterých jsem, přišel natáčecí plán a já zjistila, že mám deset natáčecích dní. A docela náročných.

Nakonec jsem si řekla, že už to celé běží, tak to natočím. Líbilo se mi, že je to film o rodině, která má osm dětí a touží po devátém, a že je to vlastně příběh samotného Davida Laňky. On má doma opravdu osm dětí, byť některé vyženil, a je to velmi laskavý člověk, který dokáže pochopit potřeby maminky s malým dítětem.

Takže jsme to zkusili a nakonec to proběhlo v pohodě. Syn byl s babičkou, dědou nebo tatínkem, střídali se a byli se mnou v karavanu. Jakmile jsem mohla, byla jsem zase s ním. Kojila jsem ho, nosili mi ho na plac a pak zase do karavanu. Zvládli jsme to, byť to bylo náročné.

Když jsem loni připravoval rozhovor s vaší kolegyní Petrou Hřebíčkovou, říkala, že ji mateřství vlastně přivedlo blíže k filmu a dál

Foto: Jakub R. Špůr

Foto: Jakub R. Špůr

od divadla. Filmové natáčení se prý matce malého dítěte jednodušeji plánuje.
Je to přesně tak. Já jsem dokonce s Peťou konzultovala nějaké nabídky. Říkala mi: Udělej to tak, jak chceš ty. Udělat se dá všechno a miminko to zvládne, záleží na tom, co ty chceš. A mně právě v tu chvíli došlo, že nechci nasadit nějaké zběsilé tempo. Že ani vzdáleně nejde navázat na pracovní tempo, které jsem měla před narozením syna. Řekla jsem si, že hlavně chci být s ním, což je pro mě jako herečku na volné noze docela jednoduché, protože nejsem ničí zaměstnanec.

A když přece jen nějakou práci potřebuju, je velkou výhodou nárazovost filmového natáčení. Člověk se na deset dní nadechne, zatne zuby, s pomocí rodiny si to nějak poskládá, natočí film a pak může mít zase tři měsíce volno a být jen s děťátkem. Pro mě je to teď vlastně super.

Kdybychom odhlédli od čerstvého mateřství, je vám milejší filmové, nebo divadelní prostředí?
To je klasická Sofiina volba. Když mám jednoho moc, chybí mi to druhé. Ale myslím, že už od školy jsem měla v životě mnohem víc divadla, takže filmové natáčení je pro mě pořád určitá vzácnost. Zároveň si neumím představit, že bych se divadla úplně vzdala. Jen teď s rodinou bych asi nedávala všechna ta večerní představení. Bývalo to třeba sedmadvacet večerů za měsíc nebo různé zájezdy po celé republice.

Jsem přesvědčená, že večery jsou pro děti moc důležité. Tehdy zpracovávají emoce z celého dne a měl by to být takový křehký rodinný čas, kdy je máma s dítětem. Takže divadlo v nejbližších letech asi hodně omezím. Dokud bude můj chlapeček malý a bude chtít večery trávit se mnou, a ne někde s kámošema, chci tady být pro něj.

Ale úplně bez divadla být nechci. Budu si to muset sestavit tak, abych nakrmila svou touhu po divadle, ale zároveň mu neobětovala rodinný čas.

Víte už, které divadlo by to mělo být?
Určitě se budu vracet do Ungeltu, kde hraju jedno představení. S kolegyní, se kterou alternujeme roli, jsme se bavily, že i kdyby ona hrála výrazně víc než já, jedno představení měsíčně bych si pro radost mohla odehrát.

Asi se budu vracet také do Dejvického divadla, i když to ještě potrvá. Mám nabídku na zkoušení na příští rok, kterou jsem přijala, protože se mi líbí. Je to komedie, což je žánr, který jsem dlouho nedělala a chybí mi. Salónní komedie mě hodně bavily už na škole. A navíc tam budu hrát s fantastickými kolegy.

Mám ještě jednu – trochu drzou – otázku. V pohádce Tajemství staré bambitky 2 vám to jako královně Julii sice moc slušelo, ale říkal jsem si, jak může Julie věřit těm dvěma podvodníkům. Nemáte někdy jako herečka ambici mluvit režisérovi nebo scénáristovi do jejich práce a roli si trošku upravit?
Ani ne. Já jsem v tomhle docela pokorná vůči ostatním profesím, vůči scénáristovi i režisérovi, a moc s nimi nedebatuji. Kdybychom herce rozdělili na dva tábory, já budu v tom, který roli přijímá tak, jak je napsaná. Když něco vnímám jako zásadní problém, samozřejmě se zeptám. A tohle mě zrovna také zajímalo. Režisér Ivo Macharáček mi vysvětlil, že královna Julie je už opravdu dlouho sama, nemá rodiče a velmi touží po partnerovi. Když se tedy zamiluje, ztratí hlavu a všechny své dosavadní kompetence. Tak jako se to stává člověku v reálném životě, kdy najednou ztrácí klíče, zapomíná mobil nebo brýle. Ona prostě nechá starost o království být, protože má v tu chvíli hlavu a srdce jinde. Takhle jsem to přijala a dál to neřešila.

Můžete prozradit, která role vám byla nejmilejší?
Když jsme se bavili o královně Julii, tak zrovna ta mi byla moc sympatická. Celá ta pohádka mě bavila. Líbilo se mi, že je to žena, která vládne, což je pro pohádky docela netypické, a že je to mladá královna, která projde určitou laskavou emancipací.

Velmi mě bavil také seriál Limity, který jsme točili s Petrem Zelenkou. Postava, kterou hraju, je ve výsledku vlastně strašná mrcha, ale já jsem si ji musela nějak obhájit. Bavilo mě ukazovat, že ne každý, kdo je ezoterický, alternativní a ekologický, má automaticky dobré úmysly.

Já musím ve scénáři najít něco, co mě zaujme, co mě nenechá chladnou. Jinak bych to netočila.

Zpět k vašemu chlapečkovi. Je mu sice teprve deset měsíců, ale jednou bude samozřejmě řešit svou profesní budoucnost. Vzhledem k tomu, že vyrůstá v divadelně-filmovém prostředí, může klidně říct, že se chce vydat stejnou cestou. Vadilo by vám to?
Vím, že kolegové herci o svých dětech někdy říkají: Ježiš, hlavně ať nedělá to samé jako já! A mně to bylo vždycky moc líto. Říkala jsem si: A co když ty děti budou mít stejnou vášeň pro divadlo a hraní jako my? Bránit jim v tom jenom proto, že my jsme se nějak rozhodli, prostě nejde.

Takže věřím, že si chlapeček svoji cestu najde. A momentálně mě vůbec neděsí představa, že by chtěl dělat totéž co jeho rodiče. Navíc si myslím, že budeme schopní s ním o tom otevřeně mluvit a říct mu, co tahle profese obnáší, všechny dobré i špatné věci. A stejně se nakonec každý rozhoduje sám za sebe.

Ono to někdy z podobných vyjádření skoro vypadá, jako by dotyčný herec svou profesi vlastně neměl moc rád...
Přesně tak. Může to budit ten dojem.

A vy svou profesi ráda máte?
Já ji mám fakt moc ráda. Samozřejmě jsou chvíle, kdy je to náročné. Můj manžel má teď generálku a u režisérů je to tak, že všechno leží na jejich bedrech, takže je ve stresu. O časové náročnosti herectví jsme se už bavili.

Musím ale říct, že nejsem typ, který by se nějak klepal z castingů. Beru to tak, že buď to vyjde, nebo nevyjde. Každou další práci vlastně vnímám trochu jako odměnu. Říkám si, že je vzácné, že jsem takovou nabídku dostala. Nelpím na tom, ale zároveň mě moc těší, že tuhle profesi můžu dělat.

Od kdy jste vlastně chtěla být herečkou?
Myslím, že podprahově vlastně odmalička. Měli jsme za skříní schované zrcadlo, ke kterému jsem si zalézala s panenkami a plyšáky a dělala různé pořady a vystoupení. Přitom jsem se na sebe dívala do zrcadla. Možná to dělaly i jiné děti, ale mně to vydrželo opravdu dlouho a připadalo mi to úplně přirozené.

Ve škole jsem pak chodila do dramatické výchovy. A jednou se nás paní učitelka Mikesková, moje milovaná paní učitelka, která podle mě měla velký podíl na tom, že jsem šla dělat zkoušky, zeptala, čím chceme být.

Jedna kamarádka řekla, že by chtěla být herečkou. Já se na ni udiveně podívala a říkala si: A to jde? Do té doby mě nenapadlo, že bych já, holčička z Rakovníka, mohla být herečka a hrát v divadle nebo v televizi. Tak tehdy se zrodil ten nápad, že to opravdu může být reálné. ■

Kožíšek, 2 390 Kč, **Flamingo Fashion**
Tričko se stojáčkem, 590 Kč, **Flamingo Fashion**
Náhrdelník s přívěsky, info o ceně na prodejně, **Pandora**
Kožené kraťasy s páskem, 990 Kč, **Flamingo Fashion**
Mokasíny, 799 Kč, **CCC**

elegance

Produkce Galerie Šantovka
Styling Kateřina Zemánková, Viktorie Veselá
Fotografie Michaela Martinátová, Matěj Marko

Modelové Tereza a Oliver
Oblečení a doplňky Flamingo Fashion, Galerie Šantovka; CCC, Galerie Šantovka; Feratt, Galerie Šantovka; Pandora, Galerie Šantovka; Corial, Galerie Šantovka; CiAO di MaxTara, Galerie Šantovka
Lokace Envelopa Office Center, Olomouc

Sako, 6 590 Kč, **Feratt**
Svetr, 2 190 Kč, **Feratt**
Košile, 1 890 Kč, **Feratt**
Kalhoty, 2 690 Kč, **Feratt**
Kožená taška, 4 990 Kč, **Feratt**
Boty, 4 190 Kč, **Feratt**

Kabát, 12 999 Kč, **CiAO di MaxTara**
Oblek, 24 900 Kč, **CiAO di MaxTara**
Košile, 3 999 Kč, **CiAO di MaxTara**
Opasek, 1 999 Kč, **CiAO di MaxTara**
Obuv, 5 555 Kč, **CiAO di MaxTara**

Kabát, 10 995 Kč, **CiAO di MaxTara**
Set sukně a topu, 5 555 Kč, **CiAO di MaxTara**
Lodičky, 519 Kč, **CCC**
Náhrdelník AURINO, 9 450 Kč, **Corial**
Náušnice AURINO, 9 450 Kč, **Corial**

Kožíšek, 2 390 Kč, **Flamingo Fashion**
Tričko se stojáčkem, 590 Kč, **Flamingo Fashion**
Náhrdelník s přívěsky, info o ceně na prodejně, **Pandora**
Prsteny, info o ceně na prodejně, **Pandora**
Kožené kraťasy s páskem, 990 Kč, **Flamingo Fashion**
Mokasíny, 799 Kč, **CCC**
Kabelka, 1 699 Kč, **CCC**

Svetr, 2 190 Kč, **Feratt**
Sako, 6 590 Kč, **Feratt**
Kalhoty, 2 690 Kč, **Feratt**

Oblek, 24 900 Kč, **CiAO di MaxTara**
Hedvábný kapesník, 690 Kč, **CiAO di MaxTara**
Košile, 3 999 Kč, **CiAO di MaxTara**
Opasek, 1 999 Kč, **CiAO di MaxTara**
Hodinky CITIZEN, 9 400 Kč, **Corial**
Obuv, 5 555 Kč, **CiAO di MaxTara**

Modelové Tereza a Oliver
Oblečení a doplňky CiAO di MaxTara, Galerie Šantovka; Corial, Galerie Šantovka; CCC, Galerie Šantovka; Lara Bags, Galerie Šantovka
Lokace Envelopa Office Center, Olomouc

Set sukně a topu, 5 555 Kč, **CiAO di MaxTara**
Kabát, 10 995 Kč, **CiAO di MaxTara**
Lodičky, 519 Kč, **CCC**
Náhrdelník AURINO, 9 450 Kč, **Corial**
Náušnice AURINO, 9 450 Kč, **Corial**
Taška, 1 190 Kč, **Lara Bags**
Kabelka DeeZee, 849 Kč, **CCC**

Jiří Drtil

„Nemám v hlavě nastavenou stopku“ Jiří Drtil chce pořád posouvat vlastní hranice

Hudebník, moderátor, stavební inženýr, sportovec, dobrodruh a také nepřehlédnutelný člověk z Hané. Jiří „Jura“ Drtil má energie na rozdávání a jen málokdy zůstává stát na místě. Hudbě se věnuje už více než deset let, zvládl Ironmana a v loňském roce si vyzkoušel také jednu z největších životních výzev a stal se účastníkem soutěže Survivor. Dnes chce především posunout svou hudbu zase o kus dál, koncertovat s živou kapelou a plnit kluby i festivalová pódia. V rozhovoru pro Šantán mluví o Hané, hudbě, vlastních limitech, životních zkušenostech i o tom, proč je někdy dobré jít za svým snem tak trochu „slepě“.

Foto Michaela Martinátová
Text Ivo Vysoudil

Jste hudebník, moderátor, stavební inženýr a člověk z Hané. Kdybyste měl Jiřího Drtila představit někomu, kdo vás vůbec nezná, kterou z těchto rolí byste zmínil jako první?
Asi nejvíc mě charakterizuje hudebník – pak asi moderátor. Většinou se to na koncertech snažím spojit. To, že jsem stavební inženýr, spousta lidí podle mě ani neví, protože to úplně lidem necpu. Práce máme naštěstí pořád dost. Dál si myslím, že už to jde v rychlém sledu: hyperaktivní, veselý a šílený člověk z Hané, sportovec, dobrodruh a třeba i ten Jura ze Survivoru.

Pocházíte z Kostelce na Hané a dlouhodobě působíte v Olomouci. Co pro vás znamená Haná a region, ve kterém žijete?
Řekl bych, že to je ve mně nějakým způsobem prostě zakořeněné. Jsou tu super lidé. Dobrosrdeční a otevření, ale dokážou být naopak i dost nedůvěřiví a nesdílní – to si myslím, že mě dost zocelilo a naučilo mě to se v lidech víc vyznat a orientovat.

Každopádně miluju tady to spojení s přírodou a takovou tu akorátní velikost města. Když člověk chce, tak je za pár minut někde venku, naopak, když se chce bavit, je Olomouc ideální místo na kulturní a sportovní vyžití. Je tu dost věcí, co navštívit, a třeba v létě si myslím, že člověk nemá důvod ani Hanou opouštět.

Hudbě se věnujete už od roku 2014 a za tu dobu jste vydal několik desek i singlů. Co vás na muzice pořád drží, když už máte za sebou více než deset let vlastní tvorby?
Jsem strašně rád, že když se dneska podívám zpátky, tak je neskutečné, že mám za sebou tři alba, jedno EP a několik singlů. Pořád v sobě ale vidím tak trochu toho kluka, který začínal hrát na kytaru podle YouTube na úplně starou španělku, která měla takový dohmat tak velký, že jsem z ní měl nesčetněkrát krvavé prsty...

Právě tohle mě na muzice pořád drží. Baví mě, že prostřednictvím hudby můžu předávat svoje myšlenky a zároveň lidem i něco říct. Hudba je pro mě taky určitá forma terapie. Můžu se vypsat z věcí, které mě trápí, psát o hezkých i špatných věcech a je to pro mě takový ventil všeho.

Ale samozřejmě mě pořád drží hlavně koncerty. To je podle mě úplně jiná energie. Chtěl bych, aby se koncerty pořádně rozjely, hrát pro větší množství lidí, jezdit s kapelou a prostě to celé jet ve velkém. Po těch více než deseti letech mě pořád baví hlavně to, že mám kam růst. Pořád můžu psát lepší písničky, hrát pro víc lidí a předávat jim něco ze sebe. Dokud mě tohle bude bavit, tak vlastně nevidím důvod přestat.

Loni jste vydal album Od desíti k pěti, které vyšlo dokonce i na vinylu. Jak se na svou dnešní hudbu díváte ve srovnání s první deskou Za svým snem? Cítíte, že jste se posunul hodně?
Myslím si, že ten posun je úplně neskutečný. A to nejen po stránce samotné hudby, ale i co se týče kvality nahrávky. Když jsem nahrával svoje první album, tak jsem si na studio nejdřív musel vydělat po brigádách. A když jsem ty peníze měl, celé album jsem nahrál za jeden jediný den. Což je dneska až neuvěřitelné. Ta kvalita zvuku tomu samozřejmě odpovídá, ale já jsem tehdy hlavně žil v tom, že jsem si splnil svůj sen.

Krůček po krůčku se takhle snažím posouvat pořád dál. Poslední desku Od 10 k 5 už jsem nahrával s Pavlem Balcárkem, který ji produkoval, a mám tam i spoustu skvělých hostů, třeba bubeníka Petra Hataše nebo Reeka z kapely Selfish, který byl jednu dobu můj hudební idol. Jsem strašně rád, že se to celé postupně posouvá – jak po stránce samotného textování, tak produkčně.

Jako dítě jste prodělal dvě náročné operace páteře. Jak moc tato zkušenost ovlivnila člověka, kterým jste dnes? Naučila vás jinak vnímat vlastní limity?
Jo, je to přesně tak. Když mi bylo sedm nebo osm let, měl jsem nádor na míše mezi osmým a dvanáctým obratlem. Naštěstí měl jen nízký stupeň zhoubnosti. Byla to hodně riskantní operace a byla tam velká šance, že třeba ani nebudu chodit. Troufl si na to jediný doktor v republice.

Zpětně si uvědomuju, že mě to asi hodně ovlivnilo. Vážím si toho, že se můžu hýbat, a mám obrovský respekt ke svým rodičům, protože oni si podle mě prošli ještě větším peklem než já.

K limitům mě to naučilo vnímat možnosti lidského těla. I když jsem po tom všem určitým

Foto: TV Nova

Foto: Tereza Keprtová

způsobem trochu znevýhodněný, rozhodně to pro mě není výmluva. Pořád se srovnávám s ostatními a jsem na sebe stejně tvrdý, jako kdybych byl úplně zdravý. Motivují mě lidé, kteří jsou lepší než já, a já se je snažím dohnat. Samozřejmě musí mít člověk respekt k vlastnímu tělu, ale nechci, aby mě to zbytečně brzdilo. Svoje tělo se snažím udržovat a posouvat jeho možnosti. Limit pro mě není předem daný. Je tam, kam jsem ještě schopný dojít, aniž bych ho překročil a začal si tělo ničit. Tu hranici se tedy snažím pořád hledat a posouvat, ale zároveň ji nepřekročit.

Působíte jako člověk, který se rád posouvá a zkouší, kam až dokáže dojít. Je pro vás důležitější samotné vítězství, nebo právě překonávání vlastních hranic?
Pro mě je nejdůležitější právě překonávání vlastních hranic. Protože ve chvíli, kdy člověk začne být sám se sebou úplně spokojený, mám pocit, že vlastně dosáhl svého limitu. Vždycky by měl mít něco, co ho motivuje jít dál a každý den být lepším člověkem nebo se v něčem zlepšovat.

Říkáte, že byste chtěl svým příběhem motivovat lidi, kteří si myslí, že na něco nemají. Co byste jim dnes řekl, pokud sami stojí před nějakou velkou životní výzvou?
Naučil jsem se, že je vlastně úplně jedno, jestli vám něco na začátku jde dobře, nebo špatně. Vždycky se najdou lidé, kteří vám řeknou, že vám to nejde a nepůjde, že to není dobré a že byste se na to měli vykašlat. Ale pokud vás to opravdu baví, tak to dělejte dál. Protože časem to bude lepší.

To, že vám někdo řekne, že vám něco nejde, pro vás nemůže být překážka. Záleží na vlastním přesvědčení. Pokud by vás zlomilo pár lidí, kteří vám řeknou, že na něco nemáte, nikdy byste se nedostali k tomu, co chcete v životě opravdu dokázat.

Když jste se rozhodl přijmout nabídku na účast v náročné soutěži, co bylo vaší největší motivací? Proč jste se přihlásil?
Není to tak, že by mě Survivor nějak přímo oslovil. Přihlášku jsem posílal z hecu, když jsem šel zrovna na trénink v plážovém volejbale. Myslel jsem si, že ji vyplním za minutu, a trvalo to skoro půl hod'ky! Pak mě na první dobrou pozvali na casting a za tři čtvrtě roku už jsem byl na ostrově. Jak už jsem říkal, cesta je cíl, a když jsem byl na castingu, tak už tahle samotná cesta byla strašná jízda.

Byl jsem vždycky fanouškem americké série a hrozně mě to bavilo. Poslední rok nebo dva jsem navíc od známých poslouchal, že bych tam měl jít, že jsem na to přesně dělaný. Tak jsem si řekl, proč to vlastně nezkusit.

Samotný pobyt na ostrově byl podle mě životní. Potkal jsem tam skvělé lidi, ze kterých se stali přátelé na celý život. Zároveň jsem si chtěl vyzkoušet, jak na tom jsem fyzicky i psychicky, a myslím si, že jsem v tom obstál. Takže za mě to byla hlavně touha vyzkoušet si něco, co jsem dlouho sledoval, poznat nové lidi a zažít něco, co se jen tak neopakuje.

Na ostrově jste strávil 64 dní. Co bylo nakonec nejtěžší – fyzická náročnost, hlad a nedostatek komfortu, nebo soužití s ostatními lidmi?
Nemyslím si, že pro mě osobně byla nejtěžší fyzická náročnost nebo hlad. Už jsem v životě měl pár podobných zkoušek a zvládl jsem třeba i Ironmana. Hlad tam samozřejmě trochu byl, ale ani ten pro mě nebyl to nejtěžší. Jednoznačně nejnáročnější bylo soužití s ostatními lidmi. Jste tam spolu 24 hodin denně a hlavně si vůbec nevybíráte, s kým tam jdete. To za vás vybere produkce. Potkáte nejrůznější typy lidí a já úplně chápu, že jsem tam někoho štval a někdo zase štval mě. Nemáte kam utéct. Na to, s jakými lidmi budete dennodenně žít, se připravit nedá.

Zároveň mě bavilo, jak člověk postupně zjistí, jak málo toho vlastně k životu potřebujeme. Máte jen pár kusů oblečení, a když se poštěs-

tí, nějaké jídlo. Když vám někdo z toho životního komfortu něco vezme a potom vám to zase dá, najednou si uvědomíte, že přesně tohle vám vlastně ke štěstí stačí.

Možná nejvíc mě bavilo, jak je tam člověk takový „nahý“ – samozřejmě ne fyzicky, ale emočně. Ty emoce jsou mnohem čistší a opravdovější, protože jste odříznutí od běžného života. Třeba povídání po večerech u ohně pro mě bylo strašně kouzelné. Člověk tam najednou sedí s ostatními, nic jiného kolem není a ty rozhovory jsou mnohem hlubší a upřímnější. To mi zůstalo v paměti asi nejvíc.

Po návratu jste svou zkušenost promítl také do písně Prázdnej list, jejíž část textu jste začal psát už během pobytu na ostrově. Co vám těch 64 dní změnilo v hlavě a co jste si z nich odnesl do běžného života?
Já jsem měl už dlouhou dobu v hlavě určitou část textu, kterou jsem chtěl nějakým způsobem rozvinout, a na ostrově jsem na to měl najednou spoustu času. Za těch nekonečných 64 dní má člověk opravdu hodně prostoru přemýšlet a uvědomit si věci, nad kterými by se v civilizaci ani nepozastavil.

Do běžného života jsem si tak odnesl hlavně to, že musím víc komunikovat s lidmi. Zároveň si mnohem víc vážím svých přátel, rodiny a vlastně všeho, co máme kolem sebe. Takové věci člověku docvaknou až ve chvíli, kdy o ně na nějakou dobu přijde.

A co dál? Kam byste chtěl svou energii nasměrovat ted?
Dál bych chtěl co nejvíc rozjet svoji hudební kariéru. Chci hrát velké koncerty, vydávat vlastní hudbu a dostat ji mezi co nejvíc lidí. Samozřejmě nečekám, že se všechno stane hned, ale budu se o to snažit a budu o to stejně jako vždycky co nejvíc bojovat.

Pravděpodobně se zároveň zase trochu vrátím i k projektování. Díky tomu, že pracuji na home office, mám to dost volné a můžu s tím i cestovat. Každý rok jezdím do Indonésie a odtud cestuju po Asii, což mě strašně baví.

Foto: Dan Schwarzer

Takže bych chtěl pokračovat v tomhle všem – hudbě, práci, cestování a hlavně si udržet ten pohled na život, který jsem si z ostrova odvezl.

Když se dnes podíváte dopředu, co byste chtěl, aby bylo další kapitolou vašeho příběhu?
V první řadě bych chtěl zůstat tím Jirkou Drtilem, kterým jsem. Prostě veselým, energickým týpkem a chtěl bych si tenhle mindset zachovat. Mám obrovské štěstí, že mi pořád slouží zdraví, můžu dělat sporty, které mě baví, hudbu, která mě baví, a zároveň můžu cestovat po světě. Za to jsem vděčný.

U mě je to jednoznačně hudba. Od letošní zimy bych chtěl začít koncertovat s živou kapelou a postupně si splnit některé svoje hudební sny a snad i plnit kluby a open airy. A stejně jako jsem šel do Survivoru, když se mi ta možnost objevila, jsem otevřený i dalším výzvám, které mi život přinese. ■

Nejen advent, který pomáhá

Vánoční koncert, voňavý punč, splněná dětská přání i plyšové kapybary, které pomohly vybrat půl milionu korun. Nadace Heleny Morávkové ve spolupráci s Galerií Šantovka opět ukazuje, že i malé radosti mohou přinášet velkou pomoc. Podívejte se, jaké dobročinné akce chystá a co už se díky štědrosti návštěvníků podařilo.

VÁNOČNÍ ATMOSFÉRA A ZNÁMÉ MELODIE ROZEZNÍ ŠANTOVKU

4. prosince 2026 | 18:00 | Galerie Šantovka

Klasiku, muzikálové hity i oblíbené vánoční skladby si můžete užít v pátek 4. prosince od 18 hodin v Galerii Šantovka. Na koncertě přímo uprostřed nákupní galerie zazní třeba Verdiho Aida, Straussův Radeckého pochod, Baba Yetu, Lennonova War Is Over nebo Händelův Mesiáš. O pěvecké party se postarají sólisté Moravského divadla Olomouc Daniela Hrubčová, Anna Moriová, Raman Hasymau, Jiří Kaďorek a Daniel Kfelíř spolu s Elisou Sofií Opletalovou. Přidají se Studentský sbor a orchestr Konzervatoře P. J. Vejvanovského Kroměříž a Akademický sbor Žerotín Olomouc. Čeká vás pestrý adventní večer plný hudby a sváteční nálady. Navíc s dobrým přesahem – výtěžek z dobrovolného vstupného podpoří prostřednictvím Nadace Heleny Morávkové olomoucké Centrum Ostrůvek.

DOBROPUNČOVÁNÍ OPĚT PODPOŘÍ CENTRUM OSTRŮVEK

2. prosince 2026 | 10:00–22:00 | Horní náměstí

Ve středu 2. prosince od 10 do 22 hodin se na Horním náměstí v Olomouci bude linout vůně punče a vánočních dobrot. Do tradiční dobročinné akce spolku Dobré místo pro život se už potřetí zapojí Galerie Šantovka společně s Centrem Olympia Olomouc a Nadací Heleny Morávkové. Výtěžek z prodeje punče věnují na podporu Centra Ostrůvek v Olomouci, které zajišťuje domov pro osoby se zdravotním postižením, odlehčovací služby, služby sociální rehabilitace a zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc.

Známý a populární prodej dobropunče se stal neodmyslitelnou součástí adventní Olomouce. Celý projekt funguje tak, že se v průběhu adventu ve vánočním stánku střídají lokální firmy a instituce, které po celý den prodávají punč a dobroty. Výtěžek z jejich směny je pokaždé věnován konkrétní místní neziskové organizaci. Letos dobropunč startuje v neděli 20. listopadu a končí v úterý 22. prosince. A znovu dává možnost spojit příjemné s užitečným – užít si adventní atmosféru a zároveň přispět na dobrou věc.

STROM SPLNĚNÝCH PŘÁNÍ LETOS POTĚŠÍ STOVKU DĚTÍ

20. listopadu – 13. prosince 2026 | Galerie Šantovka

Prostřednictvím Nadace Heleny Morávkové můžete i před letošními Vánocemi najít v Galerii Šantovka oblíbený charitativní projekt Strom splněných přání. Díky štědrosti návštěvníků a spolupráci s organizací Náhradka je OK mohou tentokrát nadace a obchodní centrum udělat Vánoce krásnější hned stovce dětí z pěstounských rodin.

Zapojit se je velmi snadné. Stačí se při návštěvě Šantovky zastavit u vánočního stromu, vybrat si kartičku s konkrétním dětským přáním, vysněný dárek zakoupit a odevzdat na infostánku Galerie Šantovka. Kartičku si pak můžete ponechat na památku jako připomínku dobrého skutku a dalších rozzářených dětských očí.

Předvánoční čas je ideální příležitostí myslet na druhé. Přidejte se i vy a pomozte splnit jedno malé přání. Možná právě váš dárek vykouzlí pod stromečkem ten největší úsměv.

PLYŠOVÉ KAPYBARY POMOHLY VYBRAT PŮL MILIONU KORUN

Po velmi úspěšném prvním ročníku akce Každý los pomáhá, každý los vyhrává se i v příštím roce budou moci návštěvníci Galerie Šantovka zapojit do pomoci dalšímu dobročinnému projektu v regionu. Premiéra přinesla skvělý výsledek – návštěvníci na vznik Domu Ronalda McDonalda věnovali 476 950 Kč. Nadace Heleny Morávkové částku dorovnala na celých 500 tisíc korun.

Symbolem prvního ročníku se staly oblíbené plyšové kapybary, které si návštěvníci rychle zamilovali a svým příspěvkem pomohli odstartovat novou tradici. Také příští ročník dostane svého vlastního plyšového hrdinu – zvířátko, které bude symbolem společné pomoci. Nadace Heleny Morávkové by tímto způsobem každý rok ráda upozornila na další smysluplný projekt a společně s návštěvníky Šantovky mu pomohla proměnit bohulibý záměr ve skutečnost.

Mikina se srdíčkem, 599 Kč, **Lindex**
Kárované kalhoty, 599 Kč, **Lindex**
Tenisky, 999 Kč, **Deichmann**

Halenka, 599 Kč, **Lindex**
Kalhoty, 499 Kč, **Lindex**
Set dvou kusů čelenek, 249 Kč, **Lindex**
Tenisky, 599 Kč, **Deichmann**

Produkce Galerie Šantovka
Styling Kateřina Zemánková, Viktorie Veselá
Fotografie Michaela Martinátová, Matěj Marko

stylově a pohodlně

Modelky Scarlet, Sofinka a Natálka
Oblečení YES Jewellery, Galerie Šantovka; Kara, Galerie Šantovka; Office Shoes, Galerie Šantovka; Lindex, Galerie Šantovka; Deichmann, Galerie Šantovka; Takko, Galerie Šantovka; Tatuum, Galerie Šantovka
Lokace Bowland Bowling Center, Galerie Šantovka; Lobster Restaurant, Galerie Šantovka

Bunda, 2 399 Kč, **Tatuum**
Halenka, 899 Kč, **Tatuum**
Kalhoty, 2 299 Kč, **Tatuum**
Kabelka, 2 999 Kč, **Kara**
Stříbrné pozlacené náušnice, 1 590 Kč, **YES Jewellery**
Pozlacené hodinky, 4 290 Kč, **YES Jewellery**
Zlatý prsten se zirkony, 12 050 Kč, **YES Jewellery**
Tenisky Tommy Hilfiger, 2 790 Kč, **Office Shoes**

Pruhovaný svetr, 239 Kč, **Takko**
Džíny, 349 Kč, **Takko**
Džíny s motýlky, 349 Kč, **Takko**
Dětská kabelka černá kočka, 199 Kč, **Takko**
Bílé tenisky Adidas, 799 Kč, **Deichmann**
Vínové tenisky Bench, 849 Kč, **Deichmann**

Svetr, 399 Kč, **Terranova**
Džíny, 699 Kč, **Terranova**
Stříbrné pozlacené náušnice, 2 290 Kč, **YES Jewellery**
Pozlacené hodinky, 4 290 Kč, **YES Jewellery**
Kabelka, 1 599 Kč, **Kara**
Tenisky New Balance, 2 490 Kč, **Office shoes**

monument

Jak vyrostl sloup, který nemá svou výškou a krásou obdoby v žádném jiném městě

Čestný sloup Nejsvětější Trojice je olomouckou památkou číslo jedna. Od jara roku 2024 jsme mohli vnímat, jak moc je pro Olomoučany důležitý – rozsáhlá obnova a restaurování znamenaly zahalení sloupu na bezmála dva a půl roku pod lešení a plachty. Chyběl mnoha místním a také turistům, ohrada naopak překážela a kazila dojem z náměstí. Nyní je už sloup odhalený, byť ohrada ještě zůstává kvůli dokončovacím pracím. Než se sloup zaskví kompletně v celé kráse bez rušivých prvků, povězme si o něm něco více.

Foto Michal Folta; Jan Andreáš
Text Michal Folta

Čestný sloup Nejsvětější Trojice na Horním náměstí v Olomouci je podle historiků umění největším seskupením barokních soch v rámci jedné skulptury ve střední Evropě. Dílo Václava Rendera a dalších olomouckých umělců bylo vysvěceno 9. září roku 1754 za osobní účasti královny Marie Terezie a jejího chotě, římského císaře Františka I. Lotrinského. Tomuto slavnostnímu okamžiku ale předcházela velmi dlouhá a, dalo by se říci, i strastiplná cesta. Vždyť mnozí z tvůrců se ani nedožili dokončení tohoto mimořádného uměleckého díla.

MOR A VRCHOLÍCÍ BAROKO

Zasaďme vznik monumentu do dobového kontextu. Počátek 18. století znamená pro Moravu období posledních těžkých morových ran. Současně jde také o vrcholné období vlády barokního slohu. Ten je typický vypjatou emotivností, výrazným expresivním výtvarným projevem a také až dramatickou zbožností.

Bezprostředním pozadím vzniku obou Renderových sloupů byla morová epidemie z let 1713 až 1715. Právě v roce 1715 byla nejhorší, v červnu toho roku musela být Olomouc uzavřena do karantény. Nákaze tehdy podlehly přibližně tři tisíce lidí – mimořádně vysoký podíl tehdejšího obyvatelstva města! Když tedy Václav Render na podzim téhož roku přicházel s návrhem nového sloupu, byla zkušenost s morem ještě mimořádně živá a tíživá.

V takové atmosféře zaslal dne 29. října olomoucký měšťan František Ignác Wieber, zřejmě na Renderův popud, městské radě písemnost, v níž navrhoval vybudování mimořádně monumentálního votivního sloupu. Původně měl být zasvěcen Panně Marii a morovým patronům. Písemnost, kterou podepsali Wieber i Render, byla zároveň žádostí o přidělení vhodného místa. Pro tento mariánský morový sloup byla následně vybrána centrální plocha Dolního náměstí.

UNIKÁTNÍ MONUMENT

Nejpozději počátkem ledna 1716 však Václav Render svůj velkolepý záměr rozvinul, pravděpodobně tehdy, když došel k závěru, že sloup na Dolním náměstí nebude dostatečně naplňovat jeho vizi opravdu monumentální stavby. V dalším dopise městské radě, vzniklém před 13. lednem, už hovořil o novém velkolepém sloupu nikoliv ke cti Panny Marie, ale ke cti Nejsvětější Trojice a morových patronů.

Také tento nový Renderův návrh pak během let prošel určitými korekcemi. Změnilo se především duchovní či ideové vyznění celého monumentu. Původně zamýšlená sestava klasických ochránců proti morové nákaze se nakonec objevila na mariánském sloupu na Dolním náměstí, zatímco realizovaná výzdoba Trojičního sloupu byla postavena hlavně na světcích spjatých s Ježíšem Kristem a jeho rodinou, s Moravou a českými zeměmi a přímo s Olomoucí – například svatí Václav, Florián, Mořic, Cyril a Metoděj, Vojtěch, Jan Nepomucký, Jan Sarkander, Blažej, Anna, Jáchym, Josef, Jan Křtitel a další.

V obou případech chtěl Václav Render, aby se jednalo o unikátní sakrální monument. Už v listině z října 1715 píší autoři, že chtějí vybudovat sloup, který „nebude mít svou výškou a krásou obdoby v žádném jiném městě“. Pak zřejmě seznal, že sloup na Dolním náměstí tak unikátní nebude, a přišel s novým návrhem, který o tři dekády později městský syndik Florian Josef Loucký v městské kronice parafrázoval jako sloup, který prý nebude mít „co do znamenitosti v císařsko-královských dědičných zemích a v celém Německu nic sobě rovného“.

DLOUHÁ CESTA K VYSVĚCENÍ

Od velkolepé představy ale vedla k hotovému sloupu ještě velmi dlouhá cesta. Po schválení Renderova záměru v roce 1716 bylo nejprve nutné uvolnit vybrané místo na Horním náměstí. Stála zde Herkulova kašna, která musela být přemístěna. Samotná stavba sloupu začala roku 1717 a od počátku byla do značné míry Renderovou osobní záležitostí. Do díla vkládal nejen svůj um a organizační schopnosti, ale také vlastní peníze. Podle odborné studie investoval do stavby jen do roku 1731 už kolem 24 tisíc zlatých.

Ke spolupráci si Render přizval olomouckého sochaře Filipa Sattlera. Když Render v roce 1733 zemřel, bylo hotovo první patro sloupu včetně vnitřní kaple a jejího kamenného pláště s pilastry a římsami. Sattler mezitím vytvořil šest reliéfů s polopostavami apoštolů v prvním patře a podílel se také na výzdobě kaple. Velká část monumentu však tehdy stále existovala jen v plánech a modelech.

Render přitom dobře věděl, že dílo nejspíš sám nedokončí. Byl svobodný a bezdětný a podle dochovaného výtahu z jeho závěti odkázal veškerý movitý i nemovitý majetek na dokončení Trojičního sloupu, a to co nejkrásněji a nejumělečtěji podle připraveného návrhu. Výnos jeho pozůstalosti činil téměř devět tisíc zlatých a další prostředky byly určeny na sochařskou výzdobu kaple. Do zvláštního fondu později přispívali i další olomoučtí měšťané.

PŘÍLIŠ MNOHO ÚMRTÍ

Stavba po Renderově smrti pokračovala, ovšem pomaleji a s řadou komplikací. Podle jeho přání se jí ujal kameník František Thoneck, následoval jej Jan Václav Rokický a po jeho smrti roku 1738 syn Jan Ignác Rokický. Ve stejném roce zemřel také Filip Sattler, takže sloup během krátké doby přišel nejen o svého hlavního iniciátora, ale i o další z klíčových tvůrců. V roce 1741 pak práce kvůli válečným událostem úplně ustaly. Nedokončený kamenný kolos tak po několik let zabíral jedno z nejvýznamnějších míst Horního náměstí a začínal vzbuzovat nespokojenost měšťanů.

Teprve roku 1744 se otázka dostavby znovu dostala před městskou radu a ta rozhodla, že monument musí být dokončen. O rok později byl vedením kamenických prací pověřen Augustin Scholz, zatímco zásadní část sochařské výzdoby připadla Ondřeji Zahnerovi. Ten během následujících let vytvořil osmnáct soch světců, devět reliéfů a figury světlonošů. Podle jeho modelů vzniklo také sousoší Nanebevzetí Panny Marie ve střední části monumentu a především vrcholová Nejsvětější Trojice s archandělem Michaelem.

Realizace těchto obrovských figur byla sama o sobě mimořádným technickým úkolem. Roku 1746 byl vybrán olomoucký zlatník Šimon Forstner, který Zahnerovy modely převedl do tepaného měděného plechu a následně je pozlatil. Na obou skupinách pracoval v letech 1746 až 1752. Tehdejší způsob zlacení využíval sloučeniny rtuti a náročná práce podle historických údajů Forstnerovi vážně poškodila zdraví.

Ani Scholz a Zahner se slavnostního završení stavby nedočkali. Po Scholzově smrti roku 1751 převzal kamenické práce znovu Jan Ignác Rokický, Zahner zemřel o rok později a na závěrečných úpravách jeho soch se podíleli mimo jiné Jan Michael Scherhauf a Wolfgang Träger. Monument tak skutečně vznikal jako dílo několika generací olomouckých umělců a řemeslníků.

V roce 1753 už se práce blížily ke konci. Olomoucký malíř Ludvík Ignác Müller tehdy všechny kamenné části sloupu i sochařskou výzdobu zakonzervoval horkým olejem a opatřil bílým nátěrem napodobujícím mramor. Dnešní přirozená barva pískovce tedy není vzhledem, který viděli Olomoučané bezprostředně po dokončení stavby.

Po dlouhých sedmatřiceti letech byla stavba na jaře roku 1754 hotová. Slavnostní okamžik přišel 9. září 1754, kdy sloup posvětil olomoucký biskup a kardinál Ferdinand Julius hrabě Troyer. Výjimečnosti události odpovídala i přítomnost královny Marie Terezie a jejího manžela, římského císaře Františka I. Lotrinského. Václav Render byl tehdy už jednadvacet let po smrti. Jeho původní představa monumentu, který nebude mít obdoby, ale stála dokončena uprostřed Horního náměstí.

RESTAURÁTOR NEVRACÍ PŘESNOU PODOBU Z 18. STOLETÍ

Sloup by přirozeně nevydržel téměř tři staletí bez péče. Větší restaurátorské zásahy jsou doloženy už z let 1834 a 1879, následovaly opravy ve 20. letech a po druhé světové válce. Na jednotlivých částech monumentu pracovali restaurátoři také v první polovině 60. let a rozsáhlá několikafázová obnova proběhla v letech 1972 až 1975. Před současným zásahem prošel sloup posledním velkým restaurováním v letech 1999 až 2001 pod vedením Ladislava Werkmanna.

Když začínal v dubnu 2024 současný tým s další kapitolou restaurování, konstatoval tehdy pro média vedoucí týmu René Tikal: „Trojice je unikátní památkou, těším se na ni a vážím si toho, že se mohu podílet na prodloužení její životnosti pro další generace.“ Vysvětlil ale také, proč se skutečný stav sloupu nedal dokonale zmapovat jen pomocí kamer a dronů před postavením lešení. „Po lešení se nám podaří vystoupat nahoru a začít mapovat stav, který se nedal zjistit s pomocí dronů nebo plošin,“ říkal tehdy restaurátor Tikal. A ve stejném období avizoval i skutečnost, že výsledkem nebude zcela totožná podoba, jaká byla v 18. století, kdy měl sloup tzv. polychromii, tedy měl malovaný povrch, který imitoval mramor. „Rád bych ale, aby výsledkem byla světlejší barva. Rozhodně ale nečekejte, že bude sloup bílý,“ řekl tehdy médiím René Tikal a dodal, že původní polychromie je dávno pryč.

Po čištění povrchu barokního sloupu a samotných skulptur, vytvořených z miletínského a mladějovského pískovce, zvolil restaurátor nejmodernější metodu. „Ze zkoušek, které jsme provedli, nám vyšlo, že nejšetrnější metodou je čištění laserem,“ uvedl René Tikal v roce 2025 pro časopis Museion. Dodal, že laser sice byl v minulosti zkoušen a použit, ale nikdy ne v takovém rozsahu. Nakonec tedy i metoda restaurování byla ve stejném duchu jako původní velkorysý záměr Václava Rendera – tedy mimořádná. Taková, jakou si památka takového významu opravdu zaslouží.

Sloup na vzácné fotografii Hermanna Haubenreissera z roku 1860

Díky volbě právě této metody pak ostatně mohl restaurátor spatřit i původní podobu díla. Když se díky laseru podařilo citlivě, ale důkladně odstranit vrstvy z dodatečných zásahů restaurátorů, ukázala se původní modelace skulptur. „Překvapilo mě, jak zachovalý byl rukopis soch, reliéfů a jednotlivých částí sloupu po očištění laserem. Mohli jsme vidět, jak dobře se i po staletích dochovala původní ostrá modelace,“ konstatoval v závěru práce na prvotřídní památce středoevropského baroka René Tikal. ■

ČESTNÝ SLOUP NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE V OLOMOUCI
vznikl v letech 1716 až 1754
architekt: Render Václav
sochaři: Sattler Filip; Zahner Ondřej; Winterhalder Josef; Scherhauf Jan Michael
zlatník: Forstner Jan Simon

olomoucké sbory

Olomouc, město, které zpívá světu

Od hanáckých kořenů až na světová pódia. Mladí olomoučtí zpěváci dokazují, že velké hudební příběhy se rodí i v srdci Moravy.

Foto archivy sborů
Text Jana Doleželová, Michal Folta

CAMPANELLA: Z OLOMOUCE AŽ NA DRUHÝ KONEC SVĚTA

Když se řekne Olomouc, vybaví se nám nádherné historické centrum, barokní památky, univerzita nebo nezaměnitelná atmosféra města s bohatou historií a kulturní tradicí. Jenže Olomouc má ještě jeden poklad. Není na první pohled vidět, zato je o něm stále více slyšet. Jsou jím mladí zpěváci, kteří svými hlasy dobývají mezinárodní pódia, sbírají zlatá ocenění a dokazují, že olomoucká sborová tradice má nejen slavnou minulost, ale především mimořádně nadějnou budoucnost.

Singapur, Tokio, Vídeň, Brusel, Praha, Bratislava, Lublaň či Mexiko. Místa, která od sebe dělí tisíce kilometrů, mají v posledních letech něco společného. Zněl v nich zpěv olomouckých sborů a mnohde za sebou zanechal tak silný dojem, že si mladí zpěváci odváželi nejen zážitky, ale také ta nejvyšší soutěžní ocenění.

Za těmito úspěchy stojí především dvě výrazná olomoucká sborová centra. Základní umělecká škola Campanella se svým stejnojmenným koncertním sborem a BoDo centrum, jehož pěvecká tělesa Andromeda a Kassiopea v posledních dvou letech doslova září. Každé z center má svůj osobitý charakter, vlastní historii i způsob práce. Spojuje je však něco podstatného: přesvědčení, že společný zpěv dokáže dětem a mladým lidem dát mnohem víc než jen hudební vzdělání.

Když se v červenci 2026 vyhlašovaly výsledky prestižního Singapore International Choral Festival, měla olomoucká Campanella důvod k obrovské radosti. V konkurenci 74 pěveckých sborů z celého světa získala hned dvě zlaté medaile – jednu v kategorii sborů do 25 let a druhou za interpretaci folklorní hudby.

Úspěch byl o to výraznější, že Campanella patřila se svými 31 členy mezi početně nejmenší účastníky festivalu. „Asijské sbory měly od 48 do 80 zpěváků, Campanella bojovala s jednatřicetičlennou sestavou," připomněla ředitelka ZUŠ Campanella Iveta Hlubinková.

Mezinárodní porotu v Singapuru zaujaly „krásné hlasy, vyrovnané tóny i skvěle zvolený repertoár". Porotci ocenili také choreografii a celkové vystupování sboru vedeného zkušenou sbormistryní Janou Synkovou. Samotné vyhlašování výsledků se pro mladé zpěváky proměnilo v jeden z nejsilnějších okamžiků. Radost byla o to větší, že mezi více než sedmdesáti účastníky byly jen dva evropské sbory. „Brečíme, křičíme, skáčeme, skandujeme JANA, protože hlavně díky paní sbormistryni a celému týmu, který zájezd organizoval a je tu s námi, tady můžeme být a ukázat, co v nás je. Naše dřina se vyplatila!" shrnuli zpěváci bezprostřední emoce.

Singapurské zlato přitom nebylo ojedinělým triumfem. Jen o několik měsíců dříve, v květnu 2026, se Campanella vrátila se dvěma zlatými oceněními cum laude z prestižního festivalu v belgickém Neerpeltu. V létě 2024 zazářila v Tokiu, odkud si rovněž přivezla dvě zlaté medaile. Jana Synková tam navíc získala ocenění pro nejlepší sbormistryni festivalu. „Snažím se dirigovat tak, aby zpěváci přečetli z mých gest informace, které k nim vysílám, a abych na ně přenesla svoje vnímání a cítění hudby, svou energii. Musím přiznat, že se nám to daří hodně dobře. Jsme na sebe maximálně napojeni a vzájemně si rozumíme. Je to nádhera takto na dálku spolu prostřednictvím rukou, gest a mimiky komunikovat a vidět a slyšet, jak to propojení funguje, jak moje vysílané signály zpěváci dokážou rychle přečíst, zpracovat a provést," popsala tehdy Jana Synková svou práci.

Když zmíníme ještě zlato z německého festivalu HARMONIE 2024, účast na festivalu v makedonském Ohridu v roce 2025 či dřívější americké turné, je zřejmé, že Campanella už dávno není pouze regionálním pěveckým sborem. Je respektovaným hudebním tělesem, které Olomouc a českou kulturu pravidelně představuje na světových pódiích.

ANDROMEDA: HVĚZDA, KTERÁ ZÁŘÍ STÁLE JASNĚJI

Jestliže Campanella představuje desítky let budovanou tradici, pěvecký sbor Andromeda z olomouckého BoDo centra je jedním z nejvýraznějších příběhů současného olomouckého sborového úspěchu.

Pod vedením Hany Vyroubalové dokázala Andromeda během krátké doby to, o čem mnohé soubory dlouho sní. V listopadu 2025 se stala absolutním vítězem mezinárodního festivalu Praga Cantat. Získala zlaté pásmo, vítězství ve své kategorii a nakonec i prestižní Grand Prix.

Navíc nešlo o první absolutní prvenství. Už v prosinci 2024 Andromeda ovládla Mezinárodní festival adventní a vánoční hudby v Praze. Během necelého roku tak získala dvě absolutní vítězství na mezinárodních soutěžích a další jí v červnu 2025 uteklo pouze o jediný bod na olomouckých Svátcích písní, kde získala zlaté pásmo, zvítězila ve své kategorii a odnesla si také zvláštní ocenění za dramaturgii, scénický projev a interpretaci skladby Chilli con carne. To jsou výsledky, které by byly mimořádné pro jakýkoli sbor!

Další významnou kapitolou se stal červenec 2026 a vídeňský festival Summa Cum Laude. Andromeda si z prestižní soutěže odvezla nejvyšší hodnocení a zlaté ocenění. Zpívala přitom v prostředí slavného Musikvereinu, místa spojeného s těmi největšími jmény světové hudby.

A co za takovými úspěchy Andromedy stojí? Recenze na KlasikaPlus.cz, která se ohlíží za Svátky písní 2025, to vystihuje naprosto dokonale, když píše, že nehledě na roztomilost dětského sboru „Andromeda jen svým výkonem dokáže zastínit i dospělé sbory. Skoro jako by mezi sbormistryní a sboristy existovalo jakési telepatické vlákno, tak byli přesní jak rytmicky, tak intonačně," popisuje recenzentka Simova Stejskalová.

„Je krásné vnímat, jak jsme s dětmi při vystoupení propojení. A ještě krásnější je slyšet, že to cítí i diváci. Není to totiž jen o dirigování nebo technice. Sbormistr musí mít čitelnou tvář, oči, umět přenést emoce skladby i ke sboru. A na druhé straně samozřejmě musí být vnímavé děti, které těmto signálům rozumějí a dokážou je proměnit ve vlastní prožitek. Přesně tady totiž vznikají ty zážitky nejen pro děti, ale i pro publikum," říká Hana Vyroubalová.

Jaký dojem dokáže Andromeda v lidech zanechat a jaké emoce rozdávat, se samy děti přesvědčily na své zatím největší zahraniční cestě, když v roce 2025 absolvovaly nesoutěžní koncertní turné v Mexiku. Pětadvacet dětí, deset měst, osm koncertů a dva mezinárodní festivaly. Pro mnohé to byla první cesta za oceán. A když se výprava po čtrnácti dnech vracela domů, děti si z Mexika vezly samostatnost, zážitky i zkušenost, že jejich hlasy dokážou oslovit lidi na druhém konci světa. A vzpomínky, které jim zůstanou celý život.

KASSIOPEA: HUDBA, KTERÁ NEKONČÍ DOSPÍVÁNÍM

BoDo centrum však není jen Andromeda. Kromě dalších čtyř dětských sborů je jeho důležitou součástí také ženský pěvecký sbor Kassiopea, který dokazuje, že láska ke společnému zpívání nemusí skončit s odchodem ze školních lavic. Ba naopak, dokáže propojit celé generace.

Některé dnešní členky Kassiopey, které kdysi začínaly u Hany Vyroubalové jako malé holčičky, už totiž do BoDo centra přivádějí své vlastní děti. A když se pak při společných koncertech všechny sbory sejdou na jednom pódiu, jejich radost z hudby je takřka hmatatelná. Právě v takových chvílích je nejlépe vidět, že BoDo není jen místem, kde se děti učí zpívat, ale také skutečnou sborovou rodinou. „Mám velkou radost, když vidím, že se k nám bývalé zpěvačky vracejí se svými dětmi. A když pak společně vystupujeme, je krásné sledovat, jak si jednotlivé sbory navzájem fandí a podporují se," říká sbormistryně Hana Vyroubalová.

A úspěchy rozhodně nekončí s dospíváním. Nejčerstvějším důkazem jsou hned dvě zlatá ocenění z mezinárodního festivalu ve slovinské Lublani, odkud si Kassiopea v říjnu 2026 přivezla zlatá pásma v kategoriích folklor a classic. Navázala tak na zlato z mezinárodního festivalu Slovakia Cantat v Bratislavě v květnu 2025.

Kassiopea tak není jen dalším úspěšným sborem BoDo centra. Je také krásným příkladem toho, jak se z dětské záliby může stát celoživotní radost, která se přirozeně předává dál.

SVÁTKY PÍSNÍ: KDYŽ SE CELÝ SVĚT ROZEZPÍVÁ V OLOMOUCI

Olomouc přitom není jen městem, odkud pěvecké sbory vyrážejí dobývat svět. Je také místem, kam svět přijíždí za hudbou.

Mezinárodní festival Svátky písní patří k významným událostem olomouckého kulturního kalendáře. Má více než půlstoletou tradici a pravidelně přivádí do města pěvecká tělesa z různých zemí. Ulice, koncertní sály a historické prostory se během festivalových dnů proměňují v místa setkávání lidí, které spojuje společná hudební řeč. A velké úspěchy zde pravidelně slaví i olomoucké sbory.

Svátky písní jsou tak krásnou ukázkou toho, jak živá je olomoucká sborová kultura. Mladí zpěváci tu mohou porovnávat své schopnosti se zahraničními soubory, poslouchat jiné hudební tradice, navazovat přátelství a získávat inspiraci pro další práci. A olomoucké publikum má jedinečnou příležitost poznat, jak pestrý a bohatý svět sborového zpěvu je.

ZLATÉ MEDAILE JSOU KRÁSNÉ. TO NEJCENNĚJŠÍ SI ALE DĚTI ODNÁŠEJÍ V SOBĚ

Při pohledu na výsledky Campanelly a Andromedy by se mohlo zdát, že největším měřítkem úspěchu jsou zlaté medaile, diplomy a poháry. Jenže skutečná hodnota sborového zpívání sahá mnohem dál.

Děti, které se poprvé postaví před publikum, se učí překonávat trému. Při společném zpěvu zjišťují, že musí naslouchat ostatním, respektovat pravidla a nést odpovědnost za společný výsledek. Na zahraničních cestách poznávají svět, učí se samostatnosti a získávají odvahu komunikovat s lidmi z jiných zemí.

Možná úplně nejdůležitější je ale pocit sounáležitosti. Vědomí, že někam patří. Že jsou součástí týmu, který společně dokáže něco mimořádného. „Není výjimkou, že se v Campanelle potkávám s dětmi či vnoučaty bývalých členů Campanelly. Bylo jim ve sboru dobře a chtějí dopřát stejný zážitek i svým ratolestem," říká sbormistryně Jana Synková.

A i když mnozí zpěváci pak v životě zamíří k jiným oborům, zkušenosti a specifika sborového života si ponesou dál. Schopnost spolupracovat, vytrvalost, citlivost, otevřenost i přátelství, která mohou vydržet desítky let.

A právě v tom spočívá obrovský význam práce lidí, jako jsou Jana Synková a Hana Vyroubalová. Nevychovávají pouze dobré zpěváky. Pomáhají vyrůstat sebevědomým, vnímavým a odpovědným mladým lidem.

OLOMOUC MÁ BÝT NA CO HRDÁ

Na olomouckých pěveckých sborech je něco krásně symbolického. Děti, které dnes zpívají na světových pódiích, navazují na tradici, kterou před desítkami let vytvářeli jejich předchůdci. A někdejší malé zpěvačky dnes stojí před sbory jako zkušené sbormistryně a předávají dál to, co kdysi samy dostaly. Je v tom kontinuita, poctivost i velký kus lidského srdce.

Až se tedy příště dozvíme, že se z Tokia, Singapuru, Vídně nebo Prahy vrací další olomoucký sbor se zlatou medailí, stojí za to si připomenout, že nejde jen o další pěknou zprávu z kulturní rubriky.

Je to zpráva o městě, kde má hudba pevné kořeny. O lidech, kteří dětem věnují svůj čas, energii a talent. O rodičích, kteří je podporují. A především o mladých zpěvácích, kteří dokážou společně vytvářet něco, co překračuje hranice měst, zemí i kontinentů.

Olomouc má mnoho důvodů k hrdosti. A její mladé pěvecké hlasy patří bezpochyby mezi ty nejkrásnější. Protože když se zpívá srdcem, je to slyšet opravdu daleko. ■

aktivní život

Mikina, 999 Kč, **Columbia**
Legíny, 1 599 Kč, **Columbia**
Vesta, 2 499 Kč, **Columbia**

Produkce Galerie Šantovka
Styling Kateřina Zemánková, Viktorie Veselá
Fotografie Michaela Martinátová, Matěj Marko

Modelové Jana a Dominik
Oblečení a doplňky Columbia, Galerie Šantovka; Intersport, Galerie Šantovka; Nordblanc, Galerie Šantovka
Lokace Atletický stadion

Bunda Under Armour, 2 399 Kč, **Nordblanc**
Kalhoty Under Armour, 1 899 Kč, **Nordblanc**
Batoh, 1 899 Kč, **Columbia**
Dámská obuv, 2 799 Kč, **Columbia**
Obuv Under Armour, 2 699 Kč, **Nordblanc**

Kšiltovka Under Armour, 749 Kč, **Nordblanc**
Bunda Under Armour, 2 399 Kč, **Nordblanc**
Tričko Under Armour, 799 Kč, **Nordblanc**

Mikina Nike, 1 499 Kč, **Intersport**
Tílko Nike, 699 Kč, **Intersport**
Tepláky Nike, 1 499 Kč, **Intersport**
Tenisky Nike, 1 899 Kč, **Intersport**
Celoodpružené kolo Scott,
info o ceně na prodejně, **Intersport**

Kšiltovka, 949 Kč, **Intersport**
Tričko Nike, 849 Kč, **Intersport**
Tepláky Nike, 1 399 Kč, **Intersport**
Tenisky Nike, 1 799 Kč, **Intersport**
Batoh Nike, 999 Kč, **Intersport**

Igor Bareš: „Moje žena si mě rozmazlila“

Výrazný filmový i divadelní herec, majitel nezaměnitelného hlasu, který známe z rozhlasových her i audioknih, ale také olomoucký rodák, majitel domku na Bělidlech či sběratel nevšedních suvenýrů včetně hřbitovních artefaktů. Takový je Igor Bareš, kterého mohli Olomoučané vídat v říjnu v rodném městě, kde byl po roce znovu v roli čestného prezidenta festivalu Prix Bohemia Radio. K Českému rozhlasu, a to i tomu olomouckému, má ostatně Igor Bareš velmi blízko, jak plyne i z následujícího rozhovoru, který vznikal na konci prázdnin.

Foto Jiří Šeda, Český rozhlas
Text Michal Folta

Pane Bareši, my jsme si spolu povídali před šestnácti lety na vánočních trzích v Olomouci. Zkusme na to tedy navázat. Říkal jste tehdy, že si troufáte tvrdit, že vám začíná šťastné období. Bylo to asi dva roky poté, co jste se dal dohromady se svou současnou ženou.
Ano? No, víte, já mám dost špatnou paměť na data. Zrovna včera jsem se před usnutím ptal mé paní Antonie, kdy my jsme se to vlastně brali. Ona mi říkala, že 7. 6. 2008. A když jsem vám tedy v roce 2010 říkal, že očekávám šťastné období života, tak se to vlastně víceméně naplnilo.

To je krásné...
Narodila se nám dcerka, které bude v říjnu šestnáct let. Je pravda, že rok jsme se velice snažili mít dítě a začínalo to už být napínavé pro obě strany. Nicméně vzápětí se zadařilo a narodila se nám ona dcerka. Pak ovšem následovala situace, kdy zemřel můj tchán. Mimochodem, ten mě neměl příliš v oblibě. Říkal, že jsem nepraktický člověk. Já jeho respektoval, protože on byl nejen praktický člověk, ale i námořník.

Skutečný námořník?
Ano, on trávil polovinu života na moři! A pozor, to nebyla nějaká labsko-oderská plavba. On obeplul celý svět a malá Tonička s maminkou s ním, ona dokonce skládala zkoušky na dálku...

No a on byl velmi praktický člověk, dokázal všechno možné sám vybudovat, a mě tedy jako nepraktického prostě neuznával. Ale zkraťme to. Když můj tchán zemřel, seděli jsme doma s tou naší malou čtyřletou Toničkou a tehdy mi paní Antonie říkala: Nikoho nemáme, ty nemáš maminku ani tatínka, nemáš žádné příbuzné, já teď už taky ne, my jsme malá rodina, my prostě musíme mít ještě jedno dítě.

Já jsem na to pravil: No, já tedy už mám nějaké roky, ale když si to takhle přeješ... No a hned na první nebo druhý pokus to vyšlo a do rodiny nám přibyl syn Lojza. To jméno jsme mu dali na památku po nebožtíku tchánovi. Takže moje slova o šťastném období se zřejmě naplnila.

Mluvíte o své nepraktičnosti. Pamatuju si, jak jste si tenkrát v našem prvním rozhovoru před šestnácti lety pochvaloval i to, že vám vaše žena mnoho praktických věcí zařídí...
No ano, a je toho čím dál víc. Jak stárnu, tak ona si mě rozmazlovala. Tedy aspoň nedávno říkala: Já jsem si vždycky přála mít tři děti. Tak je má.

Rozmazlila si mě a já se přiznám, že na to docela spoléhám a hřeším. Ona vlastně dokáže všechno. Od drobných údržbářských prací až po administrativu nebo produkci. Zrovna dneska odjíždíme do Mariánských Lázní hrát a ona dokáže odřídit auto, zahrát divadlo a zase nás autem vrátit do Prahy a já se nemusím starat o nic. Navíc je velmi skromná, pracovitá, samozřejmě taky pěkná. No, počkal jsem si a vyplatilo se to.

Máte stále ještě v Olomouci na Bělidlech ten domek po rodičích?
Mám! A ne každý chápe, že si ho nechávám. Představte si, naším přímým sousedem v Praze je Arnošt Goldflam. Náhoda tomu chtěla, bydlíme vedle sebe a onehdy se mě Arnošt Goldflam přes plot ptal: Pořád máte ten barák v Olomouci?

Já říkám, že ano, že mám. A on na to: Prodéte to! Nejlepší je nemět nic! Povídám mu: No, od žida to sedí, takové moudro. Neprodám. A on zase pořád dokola: Prodéte to, to je vám k ničemu.

Ale já to prodávat ani pronajímat nebudu. Domek si nechám, stojí mě to asi patnáct set měsíčně, což je nic. Mám tam kamaráda, který platí inkaso, jemu to pak posílám, respektive paní Antonie mu to posílá na účet. On se postará i o drobné opravy v domku, takže nemám žádnou reálnou potřebu se toho zbavovat. Je to prostě dům po mých rodičích. Můžu tam z Prahy pohodlně dojet vlakem, což mě nezatěžuje, ale baví.

Říkal jste, že tam máte jednu místnost skoro jako muzeum...
Pořád to platí a muzeum se nám pěkně rozrůstá. Jak stárnu a přitom pořád cestuju, i když už teda ne tak často vlakem, jak bych si přál, ale spíše autem, které řídí paní Antonie, tak sbírám různé artefakty. Čas od času se stane, že už v Praze není pro ty artefakty místo, tak se naplní naše auto a odveze se to do mého malého muzea do Olomouce.

Do Olomouce jezdíte občas natáčet do Českého rozhlasu Olomouc a pak také jednou ročně na festival Prix Bohemia Radio, jehož jste čestným prezidentem. Můžete tak aspoň spát ve svém domku, ne?

Foto: Divadlo Kalich

Foto: Jiří Šeda, Český rozhlas

Chtěl jsem. Přišlo mi zbytečné, aby za mě platili hotel, když tam mám domek, ale nenechali mě! Řekli: Ne, jako prezident festivalu musíte spát v hotelu. Tak jsem se podvolil. Nakonec je tam ta výhoda hotelové snídaně, že ano.

Ale jinak, když v domku občas pobývám, vždycky je to nějak spojeno s mými pracovními povinnostmi, třeba když v Olomouci něco natáčíme. Někdy se mi povede přijet vlakem o něco dřív, a tak se stane, že tam strávím pár volných dní. Ale je jich čím dál míň. Míň, než bych si přál.

Vy ale máte také roubenku, a to úplně opačným směrem od Prahy, než je Olomouc…
Ano, to je další tchánova stopa. On jako námořník trávil tři čtvrtě roku na moři a po návratu, místo aby žil doma v Praze s manželkou a vyrůstající paní Antonií, vyrazil na chalupu a tam budoval, takže doma prakticky nebyl.

A na té chalupě byl sám. Na lodi si na samotu zvykl a dělal všechno sám. Dokázal sám dokonce postavit trubkové lešení kolem chalupy, což považuji za zázrak, protože tu trubku přece na jedné straně musí někdo držet a na druhé straně ji někdo přitahuje. No, a on to dokázal.

Kdyby on na tu chalupu přijel teď, byl by hrozně nešťastný. Měl rád stylovou čistotu. To se za jeho života dařilo udržet, já jsem tehdy neměl odvahu jeho prostor nějak znesvětit či zasvinit mými suvenýry. Musím se přiznat, že po jeho odchodu jsem si na to už troufl, takže část těch různých relikvií a trofejí je teď na té chalupě.

Jaké to je, být prezidentem rozhlasového festivalu?
Je to specifická situace. Já jsem, s nadsázkou řečeno, vyfasoval tuto čestnou roli po odchodu Hany Maciuchové. V podstatě je to velmi symbolická funkce. Očekává se ode mě, že při slavnostním zahájení řeknu: Považuji třicátý sedmý ročník festivalu Prix Bohemia Radio za zahájený… A na konci by stačilo říct, že je konec.

Mně to připadá takové nedostatečné, tak se pokouším to nějak polidštit. A tady musím říct, že mám ve Velkém Týnci známou řeznici, která mě vždycky obdarovává velkou igelitkou plnou různých uzených mas, tlačenek, prejtu, párků a tak podobně.

A tato dobrá žena mě loni obdarovala fakt krásnou uzenou kýtou. Já jsem ji pak během finálního večera nechal hosteskami nakrájet na tenké plátky a po závěrečném ceremoniálu jsem všechno to nakrájené uzené maso poslal mezi diváky, aby si každý aspoň ten pláteček vzal a ochutnal. Jeden pán pak řekl, že to uzené bylo to nejlepší z celého festivalu.

To byl tedy váš originální vklad do koncepce festivalu. Něco takového si u Hany Maciuchové lze sotva představit.
To opravdu ne.

Minule se mi také povedlo říct něco, o čem jsem pak přemýšlel, zda to nebyla přece jen chyba. Při zahajovacím večeru jsem předával rozhlasovou cenu Thálie kolegyni Lucii Polišenské. Mně to nedalo. V přímém přenosu jsem drahé kolegyni ze srdce blahopřál, ale neodpustil si poznámku. Řekl jsem, že ona v rozhlase prakticky moc nehraje, prostě jen tak náhodou šla kolem rozhlasu, někdo vykoukl a říká jí: Vy máte čas, tak pojďte, natočíme to s vámi. A hned za to získala Thálii! Zatímco já, který v rozhlase dělám pětatřicet let, jsem za celou dobu dostal tak hovno.

A hned jsem si říkal: Ježišmarjá, to bych snad neměl. No ale během večera jsem o tom přestal přemýšlet. Jenže hned druhý den ráno, když jsem se vzbudil, byla ta pochybnost zpátky. Říkal jsem si, takhle to nejde dál. Potkal jsem pak v hotelu generálního ředitele

Českého rozhlasu Reného Zavorala a říkám mu: Pane generální, já se omlouvám, promiňte. A on říká: Prosím vás, jedno hovno v přímým přenosu, co to je? To není nic, to je úplně jedno. Tak mě to tedy přešlo. Ale trochu se upozadit musím…

Ještě musím v souvislosti s festivalem zmínit, že část jeho programu se koná v Centrálu, což je luxusně zrekonstruovaný prostor. Já na něj mám trochu jinou vzpomínku. Kdysi to bylo kino Moskva, v němž moje teta trhala vstupenky. A díky ní jsem na tomto místě kdysi viděl opravdu velké množství filmů…

Je to banální, ale zeptám se: Baví vás více práce s hlasem a slovem, nebo divadelní či filmové herectví?
Víte, já dělám divadlo víceméně od roku osmdesát devět, takže třicet sedm let. Člověku to za takovou dobu přece jen zevšední. Hodně intenzivně jsem pracoval v divadle v Brně, moje angažmá se pak ve velkých divadlech střídala po deseti až jedenácti letech.

Ted' mi v Divadle na Vinohradech končí další jedenáctiletka a přešel jsem na poloviční úvazek. Opravdu mě to přestává nějak inspirovat. Mnohem víc se ted' soustředím na audioknihy a na rozhlas. A když se mi ještě podaří taková věc, že mě osobně při mé soukromé četbě něco zaujme a povede se mi pak prosadit, aby to bylo natočeno, tak jsem na vrcholu spokojenosti.

Kdysi jste v Olomouci studoval na zootechnika. Tím jste se nestal, nicméně prý máte kolem sebe pořád dost zvířat…
Já jsem se hned po maturitě dostal na JAMU, takže jsem se tím neživil. Nicméně mám zejména díky paní Antonii kolem sebe stále plno zvířat. Už když jsem paní Antonii balil, vodíval jsem ji do olomoucké zoo, a ted' máme zoo doma. Máme dva velké psy. Nejdříve byl jeden, ale ředitel vinohradského divadla Tomáš Töpfer nám vysvětlil, že nelze mít jednoho psa, protože by se nudil, a tak paní Antonie pořídila druhého. Přičemž ten je hluchý, což si kompenzuje tím, že neustále štěká. Pak máme dvě kočky, ale ne obyčejné, jsou to anglické modré kočky, každá za patnáct tisíc. Díky nim jsme tedy zbavili náš dům té výhody, že se dá v létě hodně otevřít a větrat. Pak máme voliéru s papoušky. Soused Goldflam se zpoza plotu ptá: Kolik tam máte tech papoušků? Tři. No, řve to, jak kdyby jich bylo patnáct… Pak máme morčátka, agamu vousatou a díky jedné příhodě z Josefova, kde jsem úplně náhodně potkal po dvaceti letech starého kamaráda z Olomouce, máme i želvu. Přivezl jsem ji domů z natáčení a zeptal se Toničky, zda by chtěla želvu. Ona na to, proč se ptám. Tak se podívej do té krabice. A paní Antonie musela jet do zverimexu koupit terárium, takže ted' máme i želvu. Pak máme taky hodně vycpaných zvířat. To je zase dáno tím, že na rohu u Divadla na Vinohradech je bazar, jehož majitel mi vždycky píše esemesku, že má nový exponát. Já ho nejdřív nechci, ale tak týden ve mně ta nabídka hlodá a pak přijdu a koupím ho. Mám díky němu třeba lišku, jezevce, sovu, veverku, vrabce, kančí hlavu, káně i kůži z obrovské krajty. Část exponátů je u nás, část v Olomouci a část na chalupě. A to by se tchánovi nelíbilo… ■

Co je nového v Šantovce

Foto Viktorie Veselá

Galerie Šantovka se neustále proměňuje, aby svým návštěvníkům nabídla ještě širší výběr značek, služeb i možností, jak si nákupní návštěvu užít. V poslední době zde přibylo několik nových prodejen a řada oblíbených obchodů se zároveň dočkala modernizace nebo větších prostor. A další změny jsou na cestě. Co nového by vám v Šantovce rozhodně nemělo uniknout?

VILGAIN

Zdravější životní styl dostal v Šantovce nové místo. Vilgain Store v -1. patře u Koru Café nabízí výběr zdravých potravin, prémiové sportovní výživy i čerstvých produktů od lokálních farmářů. Na své si přijdou nejen zapálení sportovci a milovníci fitness, ale také každý, kdo chce mít větší kontrolu nad tím, co jí, a hledá kvalitní suroviny pro svůj každodenní jídelníček. Vilgain staví na spojení dobré chuti, kvalitních ingrediencí a aktivního životního stylu – ať už máte ambiciózní sportovní cíle, nebo jen chcete jíst o něco lépe.

NANU NANA

Domov může rozzářit i malá dekorace. Novou prodejnu Nanu Nana najdete v -1. patře, kde nahradila původní prodejnu Indekor. Nabízí široký výběr dekorací a doplňků, které pomohou zútulnit interiér, potěší jako dárek nebo jednoduše udělají radost jen tak. Ať už hledáte drobnost do bytu, inspiraci pro slavnostní příležitost nebo dárek pro své blízké, Nanu Nana nabízí spoustu možností, jak si udělat radost.

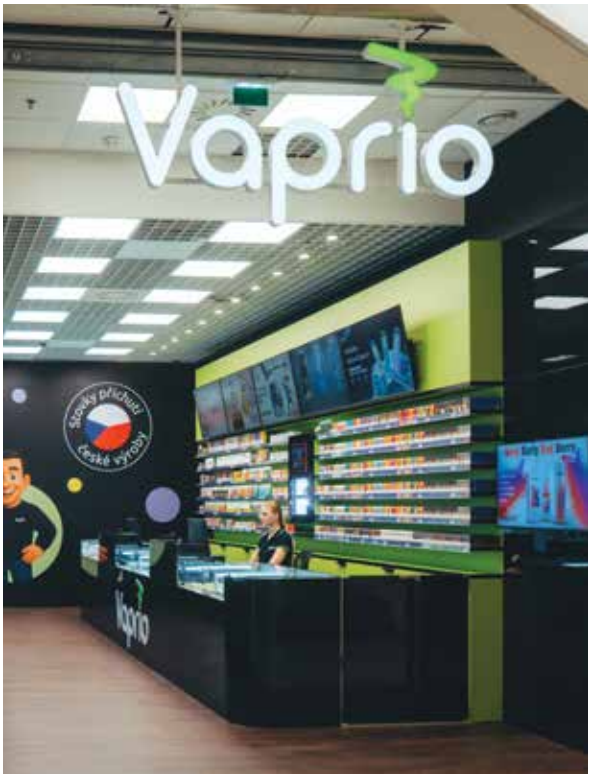

STREET FASHION

Prémiová móda s důrazem na kvalitu, pohodlí a nadčasový styl má v Šantovce nové místo. V 1. patře otevřela prodejna STREET FASHION, která nabízí pečlivě vybranou dámskou i pánskou módu od oblíbených světových značek. Sortiment pokrývá ležérní oblečení pro volný čas, elegantnější kousky do práce i kvalitní denim. Najdete zde například ikonickou džínovou značku MUSTANG, moderní pánskou módu NO EXCESS, ležérně elegantní LERROS nebo svěží dámské kolekce STREET ONE. Pokud hledáte oblečení, které kombinuje současný vzhled s pohodlím a snadným každodenním nošením, STREET FASHION stojí za návštěvu.

nové značky

VAPRIO

Také milovníci vapování mají v Šantovce nové místo, kam se mohou obrátit pro zařízení, náplně i příslušenství. Vaprio je největší česká síť specializovaných prodejen elektronických cigaret s více než 55 pobočkami po celé republice. V prodejně Galerie Šantovka najdete široký sortiment elektronických cigaret a vapovacích zařízení, e-liquidů, nikotinových sáčků i dalšího příslušenství. K dispozici je také vyškolený personál, který poradí s výběrem zařízení nebo náplně. Zboží lze navíc objednat předem prostřednictvím e-shopu a zdarma vyzvednout na prodejně. Prodej je určen pouze osobám starším 18 let.

OBLÍBENÉ PRODEJNY V NOVÉM

Proměnou neprocházejí jen nové provozovny. Modernější podobu získávají také obchody, které už návštěvníci Šantovky dobře znají. **iStores** a **Pandora** se dočkaly nových, modernějších interiérů, které zpříjemňují nakupování a lépe odpovídají současnému vzhledu jejich značek.

Novou podobu i větší prostory získala také prodejna **Rituals,** která se přesunula na jiné místo v rámci přízemí Galerie Šantovka. Rozšíření prodejní plochy přineslo i širší nabídku produktů. Nově zde najdete například řadu Dog Care, zaměřenou na wellness péči o pejsky, nebo Soulful Collection. Výrazně se rozšířil také sortiment péče o pleť, včetně make-upu, pleťových krémů a produktů pro péči o rty, stejně jako nabídka pánské kolekce. Aktuálně nechybějí ani oblíbené adventní kalendáře, které mohou potěšit jako dárek nebo zpříjemnit čekání na Vánoce.

Výraznou změnou prošel také **Cropp,** který se přesunul do nových prostor po prodejně Sinsay. Díky tomu získal větší prodejní plochu a zároveň modernizované zázemí. Rozšíření se dočkala také **MONETA,** kde větší prostor umožnil nejen rozšířit klientskou zónu, ale také vytvořit nové kancelářské zázemí.

modernizace

DALŠÍ ZMĚNY JSOU NA CESTĚ

Proměna Galerie Šantovka pokračuje i v dalších měsících. Na větší a modernější prodejní prostor se mohou těšit zákazníci **Mohita,** který čeká přesun a rozšíření stávající prodejny. Další prostor získá také **Raiffeisenbank,** která díky rozšíření nabídne více zázemí pro své klienty. Modernizací projde rovněž prodejna **T-Mobile.**

Módní nabídku Šantovky navíc doplní **Anthony's,** který nabídne pánskou módu od casual stylu až po business. Ať už tedy hledáte oblečení pro běžný den, pracovní schůzku, nebo společenskou příležitost, nová prodejna chce nabídnout outfit pro každou situaci, ve které potřebujete vypadat skvěle. ■

přirozená

Krása, která nekřičí

Co změnit? Co upravit? Co nafouknout? Kde naopak ubrat? Ještě před pár lety se o estetické medicíně mluvilo hlavně v souvislosti s tím, co všechno dokáže změnit. Dnes jako by se karta obracela. Cílem už nebývá velká proměna. Čím dál častěji řešíme spíš to, jak vypadat svěže, odpočatě a cítit se dobře ve své vlastní kůži. Z dříve platného „když už, tak už" se stala touha jen nenápadně svému okolí vnuknout myšlenku, že nám to dnes zkrátka nějak sluší.

Foto archiv Neo Beauty Clinic
Text Jana Doleželová

Proměnil se totiž nejen pohled na estetické zákroky, ale i náš vztah k péči o sebe. Pleť už nevnímáme jen jako něco, co je potřeba večer odlíčit a ráno namazat krémem. Více přemýšlíme o prevenci, kvalitním SPF, hydrataci, životním stylu i o tom, jak se na vzhledu pleti podepisuje stres, nedostatek spánku nebo jednoduše čas. A také jsme se naučily přijímat, že každá pleť má jiný příběh a potřebuje něco jiného.

Právě proto se i současná estetická medicína stále častěji vzdaluje představě rychlé a výrazné změny. Středem zájmu se tak stávají kvalita pokožky, přirozené proporce a cit pro míru. Cílem totiž není vypadat o deset nebo dvacet let mladší, ale možná spíš tak, jako bychom se právě dobře vyspaly, vrátily z dovolené nebo si konečně našly trochu času samy na sebe.

NEO BEAUTY CLINIC: MÉNĚ JE VÍCE

Na podobné filozofii staví už deset let také olomoucká Neo Beauty Clinic. Za dobu její existence se proměnily technologie, možnosti jednotlivých ošetření i představy klientek o tom, jak má dobrý estetický výsledek vlastně vypadat. Jedna věc ale podle majitelky Petry Neoralové zůstává stejná – každý člověk je jiný a univerzální recept na krásu jednoduše neexistuje.

„Nechceme měnit tváře. Chceme, aby naši klienti vypadali svěže, přirozeně a stále jako oni sami," shrnuje filozofii kliniky. Místo izolo-

vaného řešení jedné vrásky, rtů nebo kontury se dnes odborníci stále častěji dívají na obličej jako na celek – řeší proporce, mimiku, profil, kvalitu pokožky i to, co je pro něj charakteristické. „Naším cílem je správně navnímat především to, co je pro daného člověka přirozené. Výsledkem konzultace tedy může být plán postupné péče kombinující různé možnosti estetické medicíny, stejně tak ale můžeme dojít k závěru, že určitá oblast zkrátka žádný zásah nepotřebuje," říká Petra Neoralová.

„Moderní estetická medicína pro mě není o tom, udělat více. Je o schopnosti poznat, kdy stačí udělat méně."

NOVÝ LUXUS? PŘIROZENOST

Velkým tématem současné péče je samotná kvalita pleti. Právě sem patří například biorevitalizační ošetření, polynukleotidy nebo skinboostery. Nejde při nich primárně o modelaci obličeje nebo změnu jeho rysů. Pozornost se obrací k pokožce – k jejímu vzhledu, hydrataci, svěžesti a celkové kondici. Vždy samozřejmě s ohledem na to, co konkrétní pleť skutečně potřebuje.

A potřeby se během života přirozeně mění. Ve třiceti může být hlavním tématem prevence, hydratace a první známky únavy. O pár let později si začneme více všímat změn textury pleti, jejího jasu nebo pružnosti. Svou roli hraje také slunce, životní styl či genetika. Právě proto Neo Beauty Clinic staví na osobní konzultaci a individuálním plánu péče namísto jednoho univerzálního ošetření pro všechny.

Podobně umírněný přístup platí i u dalších estetických úprav. Třeba modelace rtů už dávno nemusí znamenat výrazný objem. Řada žen dnes naopak hledá velmi jemnou změnu, která respektuje jejich přirozené proporce. „Nejhezčí výsledek je pro mě ten, u kterého okolí nepozná, co přesně se změnilo. Jen si všimne, že vám to sluší," říká Petra Neoralová.

Roční péče skinboostery a lososí polynukleotidy

Modelace rtů

KDYŽ ESTETIKA POTKÁ CHIRURGII

Klinika propojuje estetickou medicínu také s plastickou chirurgií, například operacemi horních víček. I tady ale zůstává důraz na konzultaci, detail a především na to, aby zvolený zákrok dával pro konkrétního člověka smysl. Velká pozornost se věnuje nejen samotnému výkonu, ale také chirurgické technice, způsobu uzavření operační rány i následné péči.

Je však třeba připomenout jednu důležitou věc: „Přestože pracujeme s moderními možnostmi estetické medicíny, nedržíme v rukou kouzelnou hůlku. Krása nezačíná na klinice," říká Petra Neoralová. Spánek, pohyb, vyvážená strava, ochrana před sluncem, pravidelná domácí péče nebo psychická pohoda podle ní zůstávají důležitým základem. „Estetickou medicínu proto vnímám jako jednu ze součástí péče o sebe, nikoli jako její náhradu," připomíná.

Skutečně dobrá estetická medicína totiž nemusí být na první pohled vidět. Stačí, když jste díky ní spokojení sami se sebou.

NA VLASTNÍ KŮŽI...

A jak vlastně návštěva na Neo Beauty Clinic probíhá? Šla jsem to pro vás vyzkoušet na vlastní kůži... doslova.

Nutno říct, že co se týká estetických zákroků, jsem pole zcela neorané. A vlastně by se to dalo říct i o návštěvě kosmetičky, kde jsem byla naposledy minimálně před deseti lety. K tomu připočtěme nedostatek spánku, prakticky neexistující pitný režim a věk 41 let. Mohlo by to se mnou být žalostné, ale naštěstí mě sestřička hned na začátku uklidní, že určitě nejsem ztracený případ. „Každý se rodíme s určitou dávkou kolagenu, kterou si postupně spotřebováváme. Vy jste ho do vínku musela dostat plný pytel," říká mi s úsměvem a já v duchu děkuji alespoň té kvalitní kosmetice, na kterou si potrpím. Navzdory mé neukázněnosti v životním stylu (která se mi do obličeje zatím nestihla propsat) se shodneme na tom, že žádné zásadní zákroky nejsou třeba. Vsázíme tedy na úplný základ a tím je hydratace. Vybíráme skinbooster s kyselinou hyaluronovou.

Aplikační pistole pro skinboostery

Po vyčištění pleti přichází na řadu anestetický krém. Zhruba po 20 až 30 minutách začne působit a vy si dost možná vzpomenete na poslední injekci od zubaře, po které jste necítili půlku obličeje. Což je žádoucí, protože následuje aplikace vybrané látky do spodních vrstev kůže pomocí speciálního přístroje s drobnými kratičkými jehličkami. Zní to možná trochu hrozivěji, než jaké to ve skutečnosti je. Díky znecitlivění většinu ošetření skutečně necítíte. V místech kolem očí nebo nosu může být aplikace lehce nepříjemná, ale sestřička vás na vše během ošetření upozorní a vše vysvětlí. Ačkoli se ve své podstatě jedná o tzv. mini invazivní estetický zákrok, z vlastní zkušenosti bych skinbooster popsala spíše jako hloubkovou kosmetiku. Samotná aplikace trvá asi 10 minut. Nakonec ještě dostanete zklidňující pleťovou masku, a chcete-li, sestřička vám aplikuje také sterilní lehký make-up. Kvůli drobným vpichům se totiž nedoporučuje se týž den líčit, ať si do pleti vlastními produkty nebo štětcem nezanesete infekci.

Kromě dobrého pocitu, že jste své pleti dopřáli opravdu špičkovou péči, a milého zážitku z návštěvy si z kliniky ale odnesete také jeden úkol. „Tady jsme udělali třetinu. Další dvě musíte udělat vy doma," vysvětluje mi sestřička, když mě upozorňuje na to, jak důležité je po ošetření opravdu poctivě pít. Díky vodě se kyselina hyaluronová může lépe vstřebat, a efekt tak bude o to lepší.

A jaký výsledek tedy máte od skinboosteru čekat? Vlastně poměrně nenápadný, což mě na něm baví asi nejvíc. Nejde o žádné výplňové ošetření, nýbrž o dodání látky pleti vlastní a podporu tvorby kolagenu a elastinu. Tedy žádná změna rysů, žádné omezení mimiky, žádné změny v obličeji. Po několika dnech je pleť jednoduše svěžejší, hydratovanější, vypnutější a celkově odpočatější. Zkrátka přesně ten efekt, kdy si kamarádka u kafe pomyslí „kruci, ta vypadá nějak dobře."

Skinbooster totiž není o tom, že by vás měl změnit. Spíš připomene vaší pleti, jak dobře může vypadat, když dostane přesně to, co potřebuje. A možností je u skinboosteru překvapivě hodně. Nechejte si poradit, která z nich bude právě pro vás ta nejvhodnější. Podle potřeb pokožky se může pracovat nejen s kyselinou hyaluronovou, ale také s kombinacemi vitaminů, aminokyselin a peptidů nebo dalšími regeneračními látkami. Samostatnou kapitolou jsou pak polynukleotidy, například známé lososí PDRN. Ale pozor, nejde jen o obličej – podobnou péči můžete využít také na krk, dekolt nebo ruce, tedy místa, na kterých bývá věk často vidět dřív, než bychom chtěli. ■

Znecitlivění pleti pomocí anestetického krému

NEO BEAUTY CLINIC SLAVÍ 10 LET!

Bez klientů a jejich důvěry by olomoucký příběh cesty za přirozenou krásou vůbec nemohl vzniknout. Neo Beauty Clinic proto chce své výročí oslavit společně s vámi! Během narozeninového roku pro vás proto připravuje soutěže, překvapení a také speciální obsah. Sledujte Neo Beauty Clinic na Instagramu a na webu neobeautyclinic.cz, kde postupně najdete všechny informace.

TOY´S DELIGHT

Collection

Sváteční porcelán Toy's Delight od Villeroy & Boch vnese na váš vánoční stůl kouzlo tradice, barev a vánočních motivů. Vyberte si z talířů, misek, hrnků, šálků, konvic či táců na cukroví a vytvořte si **nezapomenutelnou vánoční atmosféru podle svého vkusu.**

potten&pannen Staněk

Objevte kouzlo vánočního porcelánu Villeroy & Boch
K zakoupení v prodejně Potten & Pannen – Staněk
Najdete nás v 1. patře v Galerii Šantovka

Thálie pro Olomouc, od Paganiniho po Evitu

Ceny Thálie

Když letos v říjnu zaznělo v Národním divadle jméno Natálie Tichánkové, Moravské divadlo Olomouc si připsalo další výrazný úspěch. Herečka a zpěvačka získala Cenu Thálie za titulní roli v muzikálu Evita a navázala tak na řadu osobností, které v minulosti také přivezly toto prestižní ocenění na olomouckou scénu.

Letošní ročník byl pro Moravské divadlo mimořádný už samotným počtem nominací. Olomoučtí umělci jich získali sedm v oborech opera, muzikál, balet a alternativní divadlo. Nejvýraznější stopu zanechala právě Evita. Do užší nominace, tedy mezi finalisty, se vedle Natálie Tichánkové dostal také Radim Bierski za roli Che. Širší nominace za Evitu získali také Andrea Gabrišová za titulní roli a Lukáš Adam za postavu Che. Další nominace letos získali Daniel Kfelíř za operu Don Giovanni, Iván Sánchez Fernández za Romea v baletní inscenaci Romeo a Julie a Jana Posníková za inscenaci V hlavní roli JÁ.

Natálie Tichánková uspěla v kategorii muzikál, opereta a jiné hudebnědramatické žánry. Porota ocenila její schopnost projít v roli Evity celým dramatickým vývojem od mladé dívky až po první dámu Argentiny. Sama herečka při přebírání ceny zdůraznila, že úspěch nevnímá jen jako svůj. Děkovala Moravskému divadlu, tvůrčímu týmu, orchestru i šéfovi opery a operety Jiřímu Přibylovi. A připomněla mu také svůj někdejší žertovný slib, že mu za Evitu Thálii přiveze. Nakonec jej skutečně splnila.

Natálie Tichánková. Foto: Jana Pertáková

PRVNÍ BYLA LUDMILA MACHYTKOVÁ

Historie olomouckých Thálií začala už téměř před třiceti lety. V roce 1997 získala cenu Ludmila Machytková za roli kněžny Marie Anny Elisy v Lehárově operetě Paganini. Ocenění obdržela za nejlepší ženský výkon roku v oboru opereta–muzikál.

S Moravským divadlem spojila prakticky celý svůj profesní život. Na olomouckém jevišti působila čtyři desetiletí a vytvořila více než 130 rolí. Později sedm let vedla soubor opery a operety. Její Thálie z roku 1997 tak nebyla jen oceněním jednoho výkonu, ale zároveň jedním z vrcholů mimořádně dlouhé kariéry spjaté s jedinou scénou.

FALSTAFF, KTERÉHO JIŘÍ PŘIBYL MÁLEM ODMÍTL

Další z nejvýraznějších olomouckých příběhů Thálií patří Jiřímu Přibylovi. Za rok 2013 získal Cenu Thálie v mužské operní kategorii za titulní roli ve Verdiho Falstaffovi. Sošku převzal v březnu 2014 v Národním divadle.

Přitom právě tuto roli původně téměř odmítl. Přibyl tehdy pochyboval, zda je Falstaff pro něj – nejen kvůli věku, ale i proto, že je role tradičně spojována spíše s barytonovým oborem, zatímco on sám inklinuje k basu. Nakonec ji přijal a později ji označil za mezní bod své kariéry. Z role, do níž vstupoval s velkým respektem, se stal výkon oceněný nejvyšší českou divadelní cenou.

Mimochodem, právě Jiřímu Přibylovi letos Natálie Tichánková při děkovné řeči připomněla svůj slib, že mu z Prahy „Thálii přiveze". Historie se tak po třinácti letech symbolicky propojila.

BALETNÍ OBDOBÍ: YUI KYOTANI A SERGIO MÉNDEZ ROMERO

Další dvě ceny přinesl Moravskému divadlu balet. Yui Kyotani získala Thálii za rok 2016 za roli Kitri v Minkusově Donu Quijotovi. Japonská tanečnice přišla do Olomouce v roce 2012 a postupně se stala jednou z nejvýraznějších osobností zdejšího souboru. Vedle Kitri tančila i hlavní role v Labutím jezeře, Spící krasavici, Louskáčkovi nebo Giselle. Yui Kyotani po odchodu z Moravského divadla zamířila do exotické Malajsie, kde přijala nabídku působit jako tanečnice i pedagožka v nově vznikajícím profesionálním souboru Ballet Theatre Malaysia.

Yui Kyotani. Foto: Anna Rasmussen

Jiří Přibyl. Foto: Blanka Martinovská

V roce 2022 na japonskou baletku navázal Sergio Méndez Romero, který do Olomouce přišel z Národního divadla Moravskoslezského v Ostravě. Cenu Thálie v roce 2022 získal za hlavní roli v inscenaci Petra Zusky Sólo pro tři, která pracuje s hudbou Jacquese Brela, Vladimira Vysockého a Karla Kryla. Porota ocenila jeho intenzivní, výrazově silný taneční projev a schopnost převést význam písní do pohybu.

A JEŠTĚ JEDNA THÁLIE

Do historie Moravského divadla se výrazně zapsala také Evellyn Pacoláková, která v roce 2006 získala Cenu pro mladého činoherce do 33 let. Stala se tehdy druhou laureátkou spojenou s olomouckou scénou po Ludmile Machytkové.

Od operety přes operu a činohru až po balet a muzikál tak olomoucké Thálie zasahují téměř všechny žánry. Každá z nich vznikla z jiného typu role a jiného uměleckého temperamentu. Společně však připomínají, že Moravské divadlo dokáže dlouhodobě vytvářet inscenace a herecké i taneční příležitosti, které obstojí i v celostátním srovnání.

A letošní Evita k této řadě přidala další silnou kapitolu. ■

Tvořivá Olomouc: vypněte displej, zapojte ruce

Kolikrát denně vezmete do ruky telefon? A kdy jste naposledy drželi v dlaních něco, co jste sami vyrobili? Možná je právě teď ten správný čas vyměnit obrazovku za hrnčířský kruh, klávesnici za štětec a nekonečné scrollování za něco, co má barvu, vůni a tvar. Olomouc nabízí spoustu míst, kde můžete na chvíli zapomenout na okolní svět, objevit vlastní kreativitu a odnést si domů nejen originální výrobek, ale především radost z tvoření. A třeba tu vznikne i nejkrásnější letošní vánoční dárek.

Foto archiv uvedených kreativních studií
Text Jana Doleželová

Ráno kontrolujeme zprávy, během dne odpovídáme na e-maily, večer projíždíme sociální sítě. Ukládáme si inspiraci na Pinterest, obdivujeme dokonale naaranžované interiéry a videa lidí, kteří s neuvěřitelnou lehkostí vyrábějí nádherné věci. Pak telefon odložíme a zjistíme, že jsme zase strávili hodinu sledováním toho, jak někdo jiný tvoří. Co to pro změnu zkusit sami?

Nemusíte mít výtvarné vzdělání ani talent, který vám učitelka výtvarky kdysi zapomněla pochválit. Stačí zvědavost, trocha odvahy a ochota připustit, že první vlastnoručně vyrobená miska možná nebude dokonale kulatá. Právě v tom je kouzlo ruční práce. Nikdo po vás nechce dokonalost, nikdo vám neposílá upozornění ani nečeká odpověď do pěti minut. Najednou existujete jen vy, materiál pod vašima rukama a příjemné soustředění. Na správný tah štětcem. Na korálek, který je potřeba navléknout. Na hlínu, která se pomalu mění v hrnek.

HLÍNA, KTERÁ VÁM DOVOLÍ ZPOMALIT

Je něco zvláštně uklidňujícího na tom, když zabořítе prsty do měkké hlíny. Je chladivá, poddajná, trochu neposlušná a rozhodně se nedá přimět ke spolupráci jedním kliknutím. Musíte jí věnovat pozornost, vnímat, jak reaguje na každý dotek, a sledovat, jak z obyčejného kusu materiálu vzniká něco, co bude mít své místo u vás doma.

Právě keramika patří k činnostem, při kterých se dá na okolní svět zapomenout překvapivě snadno.

V centru Olomouce na Blažejském náměstí najdete STIKA ceramics, keramické studio, kde se můžete naučit základům práce s hlínou. Žádné předchozí zkušenosti nejsou potřeba. Vyzkoušíte si modelování z plátů, vymačkávání, vytváření reliéfů i dekorování. Přejete si vytvořit misku, hrneček nebo talířek? Stačí si vybrat. Studio nabízí kurzy pro začátečníky i pokročilé a také individuální lekce. Místo dalšího hrnečku z obchodu tak můžete pod stromeček připravit ten, na kterém budou vidět vaše vlastní prsty.

Další zastávkou na keramické mapě je VKUSE, značka autorské ručně vyráběné keramiky a designových předmětů. Její workshopy umožňují nahlédnout pod ruce profesionálům a vyzkoušet si modelování i práci na hrnčířském kruhu. Pokud jste vždycky toužili zjistit, zda dokážete vytočit vlastní misku, tady máte příležitost.

A pak je tu Atelier Kruh na Lazecké ulici. Místo, které staví na poctivém řemesle a přesvědčení, že tvořivý potenciál má v sobě každý. Věnuje se keramice a sklu, prostor dostává také rodinné tvoření.

Keramika vás mimochodem naučí ještě jednu užitečnou věc: trpělivost. Výrobek musí vyschnout, projít výpalem a někdy i glazováním. V době, kdy chceme všechno hned, osvěžující zkušenost.

V Atelieru Kruh uniknete od běžných starostí.

NAMALUJTE OBRAZ I BEZ ŠTĚTCE

Co kdyby vám někdo řekl, že si můžete namalovat vlastní obraz, aniž byste uměli nakreslit rovnou čáru? A že k tomu možná ani nebudete potřebovat štětec? Právě v tom tkví kouzlo zážitkového malování: namísto správné perspektivy a dokonale vystínovaného zátiší přicházejí na řadu barvy, pohyb a radost z experimentování.

V olomouckém ateliéru NopNog na Krapkově ulici můžete na chvíli zapomenout na pravidla, která jste si o malování vytvořili ve škole. Vyberete si plátno, barevnou kombinaci a techniku a po krátké instruktáži se pustíte do abstraktní tvorby. Barvy se rozlévají, prolínají a vytvářejí nečekané obrazce. Výsledek překvapí i samotného autora. Nemusíte předem vědět, jak bude obraz vypadat; stačí si dovolit tvořit. Po zaschnutí si dílo odnesete domů.

Podobně hravý přístup nabízí Sedum Art & Gallery v Denisově ulici. Tady si můžete vyzkoušet například Fluid Art, při němž se tekuté barvy rozlévají po plátně, nebo Pendulum Art, kdy obraz vzniká pomocí pohybujícího se kyvadla a gravitace. Nechybí ani UV malování, při kterém barvy pod speciálním osvětlením doslova ožívají. Vedle obrazů se tu tvoří také vlastní potisky textilu.

Pokud naopak toužíte po klasickém malování se štětcem, můžete vyzkoušet ArtMoment. Pořádá kreativní večery v olomouckých kavárnách a restauracích, kde si pod vedením lektora namalujete obraz akrylovými barvami. Vybírat lze z různých motivů a potřebné pomůcky jsou připravené na místě. Zážitkové malování se hodí na rande i setkání s přáteli. Místo další fotografie v telefonu vám zůstane obraz na zeď.

Qítko nabízí kurzy korálkování i vyrábění z drátků či skla.

MALÉ RADOSTI MŮŽOU VONĚT PO SVÍČKÁCH

Představte si místo, kde můžete na chvíli odložit každodenní starosti a místo nich řešit mnohem příjemnější dilema: bude lepší svíčka v jemných pastelových barvách, nebo výrazná, veselá kombinace? A co takhle voňavé mýdlo nebo vlastnoručně namíchaná koupelová sůl?

Přesně takové tvoření nabízí SoyCa Svíčkárna v ulici Elišky Krásnohorské, nedaleko hlavního nádraží. Její velkou výhodou je, že nemusíte hned nastupovat do několikatýdenního kurzu ani si pořizovat vlastní výbavu. V otevřené dílně si vyberete, co vás láká, seznámíte se s postupem a pustíte se do práce. Můžete barvit a malovat svíčky, odlévat mýdla, kombinovat koupelové soli nebo vytvářet sypané svíčky ve skle.

Můžete přijít s kamarádkou, s dětmi nebo sami a zůstat podle chuti. Před Vánocemi se tu navíc přímo nabízí malá manufaktura na radost: vlastnoručně ozdobená svíčka, voňavé mýdlo nebo koupelová sůl budou krásným osobním dárkem. Zvlášť když k nim přidáte ručně napsaný vzkaz.

ŠPERK, KTERÝ NIKDO JINÝ NEMÁ

Pamatujete si, jak jste v dětství navlékali korálky a dokázali u toho vydržet celé hodiny? Jak důležité bylo vybrat správnou kombinaci barev a jakou radost jste měli, když se podařilo dokončit náramek? Dobrá zpráva je, že z této radosti nemusíte vyrůst.

V Olomouci se můžete vydat třeba do Qítko hobby, které nabízí kurzy výroby šperků a různých kreativních technik. V programu se objevují například šité korálkové prstýnky nebo výroba cínovaných šperků. Při korálkování zjistíte, že i drobný doplněk vyžaduje soustředění. Jednotlivé korálky se postupně skládají do vzoru, barvy začínají dávat smysl a pod rukama vzniká něco, co jste si sami navrhli. U cínování zase poznáte úplně jiný způsob práce s materiálem. V nabídce se objevují také sezonní workshopy, například výroba vánočních ozdob tradiční japonskou technikou.

Výsledek navíc nemusí skončit v krabičce doma. Můžete ho nosit, věnovat kamarádce nebo někomu blízkému. Vlastnoručně vyrobený šperk má totiž jednu zvláštní vlastnost: i když není dokonale souměrný, může mít větší hodnotu než ten z výlohy.

KDYŽ SE Z PAPÍRU STANE MALÉ UMĚLECKÉ DÍLO

Ruku na srdce. Kdy jste naposledy někomu napsali opravdový dopis? Ne e-mail ani zprávu na Messengeru, ale několik vět na papír, vlastním rukopisem, který má své charakteristické kličky a drobné nedokonalosti? V době, kdy za nás telefon automaticky opravuje překlepy a nabízí celé věty, začíná být krásné ruční písmo téměř vzácností.

V Olomouci se moderní kaligrafii věnuje například Betty Gregorová, která pořádá kurzy a workshopy pod názvem Píšeme krásně. Ukazuje, že krásná písmena nejsou výsadou několika mimořádně nadaných lidí. Stačí pero, papír, trpělivost a chuť procvičovat jednotlivé tahy. A jakmile zvládnete základy, můžete vytvářet vlastní přání, jmenovky na dárky, oznámení nebo obrázky tvořené slovy.

Představte si letos pod vánočním stromečkem balíček, na němž nebude obyčejná nalepovací visačka, ale krásně napsané jméno. Nebo přání, které jste nejen sami vymysleli, ale také vlastnoručně vykreslili. Maličkosti, které zaberou trochu času, ale dokážou říct mnohem víc než drahá mašle.

OD JEHLY A NITĚ AŽ PO VLASTNÍ POTISK

Možná máte doma šicí stroj, který už několik let slouží hlavně jako odkládací plocha. Nebo občas zatoužíte po originálním kousku oblečení, ale v obchodech nacházíte pořád totéž. A možná by vás jen bavilo zjistit, co všechno se dá vytvořit z obyčejného kusu dřeva, látky nebo papíru.

Pak si do kreativního adresáře přidejte FABRICKU na Balcárkově ulici. Toto olomoucké centrum nabízí rozmanité workshopy, jejichž program se průběžně mění. Objevily se v něm například základy šití na stroji, při nichž si účastníci mohli ušít vlastní zástěru, výtvarné tvoření s pastely, odlévání bronzu nebo výroba dřevěných náušnic. Zajímavý je také workshop ručního tisku na papír a textil.

Navrhnete si motiv, ozdobíte plátěnou tašku a osvojíte si techniku, kterou můžete zkoušet i doma. FABRICKA připomíná, že kreativita nemusí znamenat jen malování obrazů. Může mít podobu užitečného předmětu, módního doplňku nebo dovednosti, kterou jste si dosud netroufli vyzkoušet. Konkrétní témata a termíny workshopů se průběžně obměňují.

TVOŘENÍ NEMÁ VĚKOVÝ LIMIT

Nenechte se zmást názvem. Olomoucký Dům dětí a mládeže má co nabídnout také dospělým, kteří chtějí rozvíjet svou kreativitu. V jeho výtvarných programech se objevuje keramika, kresba, malba, grafika, linoryt i práce s dalšími materiály. Vedle pravidelných kroužků pořádá během roku také keramické dílny pro veřejnost, adventní tvoření nebo textilní a vlněné dílny. Do pravidelných kurzů je zpravidla potřeba se přihlásit předem a některé mohou být obsazené, jednorázové dílny mají vlastní termíny a podmínky účasti.

Taková nabídka je ideální pro někoho, kdo nechce zůstat u jednorázového zážitku. Kdo si přeje mít v kalendáři pravidelnou chvíli jen pro sebe. Hodinu nebo dvě, kdy nebude řešit pracovní úkoly, nákupy ani domácnost. Možná je to ten největší luxus, který si dnes můžeme dopřát: ne další věc, ale čas, kdy se věnujeme něčemu, co nás jednoduše těší.

NEJKRÁSNĚJŠÍ DÁREK? TEN, DO KTERÉHO VLOŽÍTE KUS SEBE

Předvánoční období má zvláštní schopnost proměnit i ty nejklidnější z nás v profesionální organizátory nákupů. Seznamy dárků, přeplněné obchody, slevové akce, doručovací lhůty. Každý rok si slibujeme, že letos to bude jiné. Co kdybychom letos změnili samotný přístup k obdarovávání?

Nemusíme všechno koupit. Některé věci můžeme vytvořit. Hrneček, ze kterého bude maminka každé ráno pít kávu. Náramek pro nejlepší kamarádku. Voňavou svíčku pro kolegyni. Ručně potištěnou tašku nebo přání, na kterém bude každé písmeno napsané s láskou. Darovat můžete i samotný zážitek: keramický workshop, kaligrafii nebo společné kreativní odpoledne.

NEDOKONALÉ. A PRÁVĚ PROTO KRÁSNÉ

Možná se vám první hrneček trochu nakloní. Možná se vám při výrobě náramku rozsypou korálky. Možná bude vaše první kaligrafické přání připomínat spíš pokus školáka než práci zkušeného krasopisce. A víte co? Vůbec to nevadí.

Většinu dne totiž žijeme ve světě, který nás neustále nutí něco zlepšovat, zrychlovat a optimalizovat. Být produktivnější, úspěšnější, dokonalejší. Ruční tvoření nám naopak připomíná, že některé věci nemusí mít žádný jiný účel než dělat radost. Nemusíte být umělci, abyste mohli malovat, ani keramiky, abyste si vyrobili misku. Stačí si dovolit začít.

A až budete příště bezmyšlenkovitě projíždět telefon a sledovat, co všechno krásného vytvářejí ostatní, vzpomeňte si, že v Olomouci čekají místa, kde se můžete stát tvůrci vy sami. Třeba zjistíte, že ten nejlepší pocit nepřichází ve chvíli, kdy na displeji přibude další srdíčko. Ale když se podíváte na něco, co jste právě dokončili, vezmete to do rukou a s trochu překvapeným úsměvem si řeknete: „Tohle jsem opravdu vyrobil já."

Aktuální nabídku workshopů, volné termíny a podmínky rezervací najdete na webových stránkách jednotlivých studií a ateliérů. ■

Voňavé tvoření si užijete ve svíčkárně SoyCa.

Bowland

Olomoucký Bowland po modernizaci: místo pro zábavu s přáteli, ale zároveň prostor pro profesionální bowling

Foto Viktorie Veselá

Bowland Bowling Center v olomoucké Galerii Šantovka prošel v minulém roce výraznou modernizací – vedle nového vizuálního stylu přinesla i změny v systému obsluhy a technickém zázemí, které mají hráčům dopřát víc času na samotnou hru. O tom, jak se osvědčují a proč je dobré rezervovat si dráhu předem, jsme si povídali s Honzou Spáčilem, manažerem centra, několikanásobným mistrem ČR a bývalým reprezentačním trenérem.

Honzo, co bylo hlavním cílem proměny?
Udělat centrum modernější, praktičtější a přizpůsobené tomu, jak dnes lidé Bowland využívají – pro někoho je to večer s přáteli nebo rodinou, pro jiného firemní akce a pro další sportovní trénink. Zjednodušili jsme proto všechno kolem: objednávky, pohyb po prostoru i servis. Hráči tak mají víc klidu na samotnou hru a méně starostí s organizací.

Nejviditelnější změnou je samoobslužný systém objednávek. Jak funguje?
Hosté si objednávají sami – přes samoobslužné terminály, nebo jednoduše přes telefon načtením QR kódu, který mají na každém stole. Objednávku připraví barman a hosté si ji vyzvednou na novém pick-up baru po vyvolání čísla. Jedinou výjimkou je pizza, tu nosíme stále přímo ke stolu. Nemusíte tak řešit, kdy dorazí obsluha – objednávka je otázka pár vteřin a pak se můžete vrátit ke hře.

Jak na to hosté reagují?
Někteří si ještě zvykají, byli zvyklí na obsluhu u stolu. Počítali jsme s tím, že změna potřebuje čas, ale už teď vidíme, že to funguje. Množství objednaných nápojů se více než zdvojnásobilo a hlavně o víkendech je provoz mnohem plynulejší. Personál se soustředí na přípravu nápojů a hosté na hru.

Proměnil se i samotný prostor?
Vybudovali jsme vlastní toalety přímo pro bowling, takže hosté už nemusí do vedlejší restaurace. Velkou změnou je taky nová příčka s nástěnnými malbami a neony – dala prostoru ten správný šmrnc klasické bowlingové herny. A investovali jsme i do věcí, které nejsou na první pohled vidět, třeba do nového bowlingového softwaru, který řídí dráhy, hry i výsledky. Díky němu je celý systém stabilnější a připravený na turnaje a ligové zápasy.

Bowland je známý i profesionálními soutěžemi. Jakou roli dnes má?
Bowling je specifický právě tím, že spojuje zábavu a sport. Chodí k nám lidé na večer s přáteli i na firemní akce, ale zároveň u nás pravidelně trénují profesionální hráči, kteří reprezentují Českou republiku na zahraničních turnajích. Bowland je dnes jedním ze dvou center v republice, kde se mohou pořádat velké sportovní akce a turnaje – a konají se u nás poměrně často.

Máte ale ještě jednu výhodu, která u bowlingových center není běžná.
To je propojení s vedlejší restaurací Lobster. Kromě klasického občerstvení nebo čepovaného piva si u nás hosté mohou dopřát jejich vyhlášenou neapolskou pizzu z pece – a to v žádném jiném bowlingovém centru v regionu opravdu nenajdete.

Kdy je u vás nejvíc rušno?
Nejvytíženější jsou víkendy a zimní měsíce, kdy lidé hledají zábavu v interiéru. Bowling je ale skvělá aktivita po celý rok – pro spoustu lidí je to příjemný způsob, jak strávit čas v klimatizovaném prostoru, nebo když přemýšlí, kam vzít děti za zábavou.

Je tedy dobré rezervovat si dráhu předem?
Určitě. Hlavně večer a o víkendech bývají dráhy rychle obsazené právě kvůli ligám, turnajům nebo firemním akcím. Rezervace přes náš web je ale otázka pár kliknutí a hosté pak mají jistotu, že si bowling opravdu zahrají.

Kdybyste měl Bowland popsat jednou větou?
Modernější, praktičtější a otevřený všem. Ať už si člověk přijde zahrát s přáteli, oslavit narozeniny, nebo trénovat na turnaj, snažíme se vytvořit prostředí, kde si hru opravdu užije. ■

Indie mezi nákupy: kari, které se vejde do všedního dne

Foto Viktorie Veselá
Text Jana Doleželová

Ještě před pár lety jsme si pod rychlým jídlem představili hlavně burger, pizzu nebo bagetu. Dnes od něj chceme víc: aby bylo hotové bez dlouhého čekání, ale zároveň mělo výraznou chuť a kvalitu. Právě na tom stojí koncept Bombay Express, který od roku 2023 najdete také v Galerii Šantovka.

Značka spojuje formát moderního fast-foodu s autentickou indickou kuchyní. V kuchyních pracují indičtí kuchaři, vychází se z tradičních receptů a část surovin se dováží přímo z Indie.

A právě indická kuchyně se pro rychlý oběd hodí překvapivě dobře. Kari s basmati rýží, čočkový dhal, cizrna, zelenina, paneer nebo naan nabízejí spoustu kombinací a zároveň fungují jako plnohodnotné jídlo i během pracovního dne nebo při pauze mezi nákupy.

Vegetariánská jídla tu přitom nejsou jen doplňkem nabídky. Luštěniny, zelenina a sýry jsou přirozenou součástí indické kuchyně, takže vedle kuřecích specialit mají své pevné místo dhal, chana masala nebo pokrmy s paneerem. V nabídce se objevují i veganské varianty.

Možná právě tak dnes vypadá nový vztah k rychlému jídlu. Dostanete ho rychle, ale jeho chuť může mít za sebou tradici, zkušenost a pořádný kus cesty. A právě o té cestě nejlépe vyprávějí lidé, kteří kari každý den vaří. Za každou omáčkou stojí kuchař, který ví, kdy koření opražit, kdy ubrat a jak poznat správnou konzistenci. Odkud kuchaři Bombay Express přicházejí, co si přivezli z domova a jak se indická kuchyně vaří v Olomouci? Zeptali jsme se hlavního kuchaře Suraje Semwala, jehož speciality můžete ochutnat v olomoucké pobočce v Galerii Šantovka.

Z jaké části Indie pocházíte a které jídlo vám nejvíc připomíná domov?
Pocházím z indického státu Uttarakhand, z města Déhrádún. Domov mi nejvíce připomíná jídlo „kafuli“, miluju ho! Kafuli chutná jako hory – je jednoduché, zelené a krásně zahřeje. Vůbec se nepodobá těm hutným kari omáčkám, které si většina lidí s indickou kuchyní spojuje. Z nabídky Bombay Express mám moc rád jídlo Chana Masala, což je dobře uvařená cizrna s jemným kořením podávaná s rýží, nebo indickým chlebem „naanem“.

Co je při přípravě opravdu dobrého kari nejdůležitější – koření, čas, technika, nebo něco úplně jiného?
Příprava toho nejlepšího kari vyžaduje zkušenosti s načasováním, technikou a správnou teplotou. Takže je to kombinace koření, času a techniky.

Musel jste si při vaření v Česku zvyknout na jiné chutě hostů? A je něco, co byste na autentickém receptu nikdy nezměnil?
Ano, koření sice upravujeme, ale k dosažení autentické chuti nám pomáhá především pomalé vaření a použití těch správných základních surovin.

Jaké jídlo byste doporučil člověku, který indickou kuchyni teprve objevuje, a proč právě to?
Doporučil bych „butter chicken“ (kuře na másle). Je celosvětově známé svou bohatou, krémovou chutí a je to skvělá volba pro seznamování se s indickou kuchyní. Existuje 10 až 12 hlavních regionálních kuchyní – a pokud bychom je dále dělili, bylo by jich přes 30 – takže je těžké vybrat jen jedno konkrétní jídlo.

Které indické jídlo podle vás Češi zatím neprávem přehlížejí?
Myslím, že je to „dhal“ (čočka). Lidé si často myslí, že jde jen o přílohu, ale přitom je to plnohodnotné hlavní jídlo! Obsahuje hodně rostlinných bílkovin a vlákniny, a přitom má nízký obsah tuku. Existují desítky druhů a každý má jinou konzistenci. ■

Když střih sedí člověku: co právě letí v pánských účesech

Pánské účesy už dávno nejsou jen volbou mezi „krátce“ a „ještě kratčeji“. Současný barbering přeje osobitosti, přirozené struktuře vlasů a střihům, které vypadají dobře nejen bezprostředně po návštěvě barbera, ale zvládnou i obyčejné ráno před prací. V The Original Barber v Galerii Šantovka proto trendy nevnímají jako univerzální návod, ale spíš jako inspiraci, kterou je potřeba přizpůsobit konkrétnímu člověku.

„Na barberingu mě baví právě to, že každý člověk je jiný. Nestačí vzít fotku z Pinterestu a udělat přesně to samé. Důležité je podívat se na konkrétního člověka – jaké má vlasy, tvar hlavy, obličej, jak se o účes běžně stará a hlavně jaký je,“ říká barber Nikolas Němec z The Original Barber. Dobrý střih podle něj není ten, který je perfektní jen v křesle, ale ten, se kterým člověk dokáže normálně fungovat i druhý den ráno doma.

Foto Viktorie Veselá
Text Jana Doleželová

NICOLAS NĚMEC: „BARBERING NENÍ JEN O VLASECH“

Co se nosí právě teď? Fade z pánských účesů rozhodně nemizí, přichází ale v jemnějších a přirozenějších variantách. Oblíbený je například taper fade, při kterém se vlasy postupně zkracují hlavně kolem spánků a zátylku, zatímco boky zůstávají přirozenější. Dobře funguje s kratším texturovaným vrškem, delší ofinou i vlnitými vlasy.

Stále oblíbený je také textured crop – kratší střih s výraznou strukturou, který je praktický a může opticky dodat vlasům hustotu. Pro odvážnější se vrací moderní mullet, tentokrát v uhlazenější a nositelnější podobě. A stále větší prostor dostávají i delší vlasy, flow cut nebo pánský wolf cut, které stavějí na pohybu, vrstvení a přirozené textuře.

„Rozhodně se nebojím trendů, které na první pohled vypadají odvážně. Taper fade, mullet, crop a delší vlasy – všechno může fungovat. Vždycky je ale potřeba přemýšlet, komu ten střih děláme,“ říká Nikolas. Do hry vstupuje hustota a růst vlasů, tvar hlavy i to, kolik času chce klient věnovat domácímu stylingu. „Kluci, muži, ale i maminky od chlapečků dnes vyžadují účes, který vypadá dobře, ale zároveň je jednoduchý na ranní úpravu.“

Ani dobrý střih se přitom neobejde bez správné péče. K přirozenějším účesům se hodí matná pasta nebo clay, pro uhlazenější klasiku pomáda. Základní pravidlo zní: s množstvím produktu šetřit. U vousů pak pomůže olej nebo balzám a velký rozdíl udělají i pravidelně upravené kontury.

Nicolase Němce mohou mnozí znát především z kulinářské soutěže MasterChef. Gastronomie ale není jediným oborem, do kterého se během své profesní cesty pustil. Vedle podnikání ho delší dobu lákalo také barber řemeslo – a právě v The Original Barber dostal příležitost poznat ho zblízka.

Kdy jste si řekl, že se barbering chcete opravdu naučit?
Barbering mě dlouhodobě zajímal a lákalo mě naučit se nové řemeslo. Hodně mi pomohli kamarádi z oboru, díky kterým jsem se k němu dostal blíž. Rozhodl jsem se tu možnost využít a dnes mám za sebou tříměsíční rekvalifikační kurz, díky kterému jsem oficiálně kadeřník.

Co vás na barberingu baví nejvíc?
Není to jen o vlasech nebo vousech. Je to řemeslo, kde každý den pracujete s lidmi, každý klient je jiný a každý od vás odchází trochu jinak, než přišel. Právě kontakt s lidmi a možnost neustále se zlepšovat mě baví nejvíc.

Proč právě The Original Barber v Šantovce?
Sedí mi prostředí, kde se pořád něco děje. Mám rád energii, lidi a ruch kolem sebe. Zároveň jsem chtěl dostat šanci naučit se řemeslo pořádně a od lidí, kteří ho umí.

V Šantovce jsou dvě pobočky. Pro koho je která?
Pobočka ve 2. podlaží funguje na rezervace a hodí se pro ty, kteří chtějí mít termín pevně v kalendáři. Druhá pobočka v přízemí naproti Albertu vychází z myšlenky walk-in – pokud mají barbeři volno, vezmou vás hned, případně si krátce počkáte. Každý si tak může vybrat, co mu vyhovuje víc.

Co by si měl člověk z návštěvy barbera odnést?
Nejde jen o samotný střih. Jde o člověka, který sedí v křesle. Když odchází spokojený, cítí se dobře a třeba se na sebe v zrcadle podívá o něco raději, tak přesně v tu chvíli pro mě tahle práce dává smysl. ■

povídka

Povídka

Richarda Pogody: Dědo, co jste dělali, když nebyla televize?

Richard Pogoda s o rok mladší sestrou Helenou

Každé léto k nám jezdí na prázdniny vnučky, Týnka a Verča. Já jim říkám treperendy, protože se pořád na něco ptají a pak to s vážnou tváří spolu probírají. Je jim přes deset, a tak mají k dispozici mobilní telefony. Jsem rád (zřejmě je k tomu vede moje starší dcera), že nekoukají pořád na displej a raději si hrají jako my, když jsme byli v jejich věku. Nejvíc kreslí a malují, to je pak radost pozorovat, jak nekonečnou mají fantazii. Tajně jim některé jejich výtvory kradu a dávám si je zarámovat. Už mám docela slušnou sbírku. Nedávno mě zaskočila ta mladší otázkou: „Dědo, co jste dělali, když nebyla televize?“

Safraporte, to je mi otázka! A najednou se mi to všechno vybavilo. Dětské hry ze 40. let, to už je téma pro historiky. Moje nejstarší vzpomínka je, jak babička s mojí matkou hrávaly náruživě halmu. To se přeskakují figurky – je jich nejmíň tucet – a vítězí ten, komu se je podaří dostat na druhou stranu hracího plánu. Mně se líbilo, že se u toho většinou pohádaly. Vzrušený dialog vedly německy, abychom my děti nerozuměly. Jenže my jsme dobře věděly, že slovo betrügen znamená švindlovat, a tak jsme se culily. Občas přišli na návštěvu vážení hosté, a to pak s nimi pan plukovník s chotí hráli tenkrát módní hru mažong. Pokládali na hrací plány dřevěné kostičky, kolečka a čtverečky, a my na to zírali s otevřenou pusou.

Rudolf Pogoda, otec Richarda Pogody. Novinář a divadelní kritik, zakladatel recitačního souboru Štafeta a festivalu poezie Wolkerův Prostějov, spolutvůrce Academia Film Olomouc a od roku 1968 ředitel jím založeného Divadla hudby.

Jako čtyřleté dítko jsem poprvé viděl hru, která mě uhranula: ČLOVĚČE, NEZLOB SE. Hráli jsme ji často a nejvíc se nám líbilo, že o vítězi nerozhodovaly znalosti či věk, ale počet puntíků na kostce. Pořád jsme se ptali maminky, proč se nemáme zlobit. Ta se moc smála, že jednou na to přijdeme. A stalo se to dost brzy.

Tatínek se vrátil z několikadenního školení kulturních pracovníků a měl celý víkend jen pro nás. Vyjeli jsme si autobusem za Olomouc, vykoupali se v nějaké pískovně a v podvečer se vrátili utahaní domů. Hned jsme žadonili po tatínkovi, že si spolu dopřejeme naši oblíbenou zábavu.

Maminka šla chystat večeři a my jsme ve třech propadli hře, při které se – jak je uvedeno na futrálu – člověk nemá zlobit.

Zpočátku měl tatínek navrch, dost často mu padala šestka. Zatímco já se sestrou jsme měli ve hře jednu či dvě figurky, on už měl tři ve chlívečku a tu poslední těsně před ním. Navíc se mu podařilo vyhodit moje i sestřiny figurky, takže výsledek byl víceméně jasný.

Maminka se na nás šla podívat z kuchyně, právě když jsem konečně hodil šestku a stál znovu na startu. Jen tak z rozmaru poznamenala, že kdybych ted'hodil tři šestky a jednu pětku, tak bych tatínkovu figurku před chlívečkem mohl vyhodit. Ten se smál a zapálil si cigaretu. Maminka mu šla pro popelník, aby neušpinil dědečkův památeční koberec, a já už vůbec nedoufal, že bychom mohli tatínka porazit, ale hodil jsem znovu šestku. Sestra nesměle pípla, že už zbývají jen dvě. Hodil jsem a zase šestka. Tatínek zpozorněl a řekl mi, že si mám vzít jeho kostku. Nechtělo se mi, ale udělal jsem, jak mi řekl.

Padla další šestka. To už se vrátila maminka s brouseným popelníkem a poznamenala: „Tak ještě tu pětku a máme tě na lopatě." Tatínek mocně potáhl a cigareta výhrůžně zasvítila. Řekl: „Tak hod'!"

Padla pětka. Mně táhlo hlavou, co ted'bude, ale to už tatínek vyřešil za mě. Uchopil hrací plán i s figurkami, roztrhl ho vejpůl a vyhodil do vzduchu. Maminka vyjekla: „Rudolfe, ne! Jsou tu děti!" Ale bylo pozdě. Z potupeného otce se vydrala slova: „Vy mizerní fakani! To vám nedaruju!"

Byl fialový vzteky, v rozčilení vytrhl mamince popelník a hodil. Zasáhl skleněné dveře, které se vysypaly. Zarámována futrem stála v nich babička přivolaná tatínkovým mocným řevem. Začala se německy modlit, zatímco tatínek, aniž by dveře otevřel, vyběhl jimi z domu. Velké finále ČLOVĚČE NEZLOB SE nemohlo mít lepší tečku. ■

RICHARD POGODA
***1944 v Olomouci**
– herec, zpěvák, pianista, autor jazzových pořadů a muzikálů, skladatel a spoluautor dvou sbírek humorných povídek. V nich s dcerou Sandrou Pogodovou nabízí historky, které sice působí absurdně, nicméně opravdu se staly.

Sám pan Pogoda o svých textech říká, že píše výhradně o tom, co skutečně zažil, protože si neumí vymýšlet. To, že jsou literárně zpracované příběhy velmi komické a místy až bizarní, je tedy dáno toliko shodou vnějších okolností i proměnami světa kolem něj.

Autora dnešní povídky můžete v současnosti potkávat také v Galerii Šantovka, v níž má pravidelný pořad Pianothéka s Richardem Pogodou.

Sladká Olomouc – od ranní kávy po odpolední dortík

Káva umí být malý rituál i velká věc. Někdy ji vypijeme během pár minut cestou do práce, jindy si kvůli ní sedneme a necháme čas na chvíli plynout pomaleji. A když se k šálku přidá domácí dezert, palačinka, skořicový šnek nebo třeba pořádně hravé latte, máme důvod zůstat ještě o něco déle. Olomouc je kavárnami doslova prošpikovaná a její kompaktní centrum přímo vybízí k malému kavárenskému putování. Tentokrát jsme ho zaměřili na místa, kde se dobře pije, mlsá a hlavně příjemně relaxuje. A protože dobrá káva nemusí být daleko, začneme přímo v Galerii Šantovka.

Nabídka kavárny Koru Café

Foto Viktorie Veselá; Koru Café
Text Ivo Vysoudil

RÁNO ZAČÍNÁ DOBROU KÁVOU

Ranní káva má mnoho podob. Někdo potřebuje rychlé espresso, jiný si chce v klidu sednout k snídani a další hledá něco, co ho po ránu opravdu probere. V Galerii Šantovka přitom není nouze o výběr – kromě kaváren, které stojí na výběrové kávě nebo vlastních specialitách, tu najdete i oblíbené řetězce jako Starbucks nebo Costa Coffee. Tentokrát ale zamíříme k podnikům, které mají trochu osobitější rukopis.

Caffe Opera je v Šantovce stálicí. Kavárna s cukrárnou a italským bistrem je součástí obchodního centra už od jeho otevření v roce 2003 a za tu dobu se stala místem, kam se dá přijít prakticky na cokoli. Ráno například na snídani, která se podává od 9 hodin. Vybrat si můžete slanou i sladkou variantu – od vajíček a obložených croissantů až po palačinky nebo wafle. A pokud ráno potřebujete trochu vydatnější start, italské bistro nabízí také pizzu z tenkého těsta, domácí pastu a saláty.

Káva se tady samozřejmě neobejde bez něčeho sladkého. Caffe Opera má vlastní cukrářskou výrobu a v nabídce najdete zákusky, dorty, poháry, palačinky, wafle nebo domácí zmrzlinu. Zkrátka podnik, kde se hranice mezi kavárnou, cukrárnou a bistrem příjemně stírají.

Pokud ale patříte k těm, kteří chtějí den nastartovat opravdu brzy a zároveň trochu jinak, zkuste Koru Café. Nová kavárna v patře -1 Galerii Šantovka přináší výběrovou kávu, kvalitní suroviny a hlavně hravost. Otevírá už v 7:30 a nabízí klidnější prostředí, ve kterém se dá zastavit před nákupní špičkou. Kromě kávy tu najdete také poctivou ceremoniální matchu, domácí dezerty a slané snacky, například z vlastního chleba nebo briošek.

A pak přichází speciality, kvůli kterým si Koru jen tak s obyčejnou kavárnou nespletete. Tiramisu latte, Mont Blanc, Banana Bread latte, Ferrero Rocher Cappuccino nebo matcha latte s Ube pěnou. Káva tu zkrátka dostává trochu jinou podobu.

KDYŽ JE KÁVA DŮVOD ZŮSTAT

Některé kavárny jsou na rychlou zastávku, jiné vás svým prostředím a nabídkou přimějí zůstat. Black Coffee najdete v Galerii Šantovka, ale taky v útulném bistru v Olomouci. Obě místa spojuje podobný rukopis. Tmavě zelené tóny, přírodní světlé dřevo a černé detaily vytvářejí prostor, kde se dá posedět s přáteli, jen tak chvíli relaxovat nebo si jednoduše vychutnat šálek kávy.

Black Coffee je rodinná kavárna postavená na lásce ke kávě, poctivým surovinám a příjemné atmosféře. Kromě kávy tu připravují matchu, domácí limonády nebo drinky. A samozřejmě dezerty. Právě ty jsou jedním z hlavních důvodů, proč se sem vydat. Domácí raw zákusky a dorty připravují s důrazem na čerstvost, chuť a moderně pojaté tradiční receptury. Nechybí ani veganské varianty a na přání také bezlepkové či bezlaktózové dobroty.

Káva a sladké přitom nejsou jedinou doménou Black Coffee. Nabídka občerstvení sahá od sendvičů, wrapů a quiche až po drobné dezerty a finger food. Kavárna navíc připravuje také catering, takže pokud vám jejich kávový svět zachutná, může se objevit i na vaší oslavě, svatbě nebo firemní akci.

Z NÁKUPŮ DO KAVÁRNY, Z KAVÁRNY DO MĚSTA

Výhodou Galerie Šantovka je její poloha jen kousek od historického centra. Kavárenské putování tak můžete začít u nákupů, pokračovat přes Šantovku a během chvíle se ocitnout v ulicích staré Olomouce. A právě tam zažijete trochu jiný druh kavárenského výletu.

Jedním z nejzajímavějších míst je Café Litera v novogotickém Červeném kostele. Ten prošel zdařilou rekonstrukcí a získal také moderní dostavbu, která respektuje historickou budovu, ale zároveň jí dává nové využití. V objektu dnes najdete mimo jiné zázemí knihovny, prostory pro koncerty, přednášky, konference a společenské akce – a také kavárnu Litera.

Na interiéru kavárny se podílelo studio Denisy Strmiskové a výsledkem je prostor, kde se historická architektura přirozeně potkává se současným designem. A co si tu dát? Výběrovou kávu od pražské pražírny Mazelab. coffee a třeba skořicového šneka, který se peče v prostějovské kavárně Džungle.

Právě s ní je spojená také olomoucká Lyrata, další zastávka nedaleko od Šantovky určená pro milovníky výběrové kávy a něčeho dobrého k zakousnutí. Najdete ji v přízemí moderní univerzitní budovy Envelopa Hub, v sousedství kolejí a showroomu Pevnosti poznání UP_LAB. Jak napovídá její název, který označuje druh fíkusu, nechybí tu ani spousta zeleně, ať už v interiérech, nebo unikátně umístěné na venkovní fasádě.

Nabídka kavárny Koru Café

KDYŽ DOSTANETE CHUŤ NA FRANCOUZSKOU PAUZU

Z Červeného kostela už je to jen kousek do historického centra. A pokud máte chuť na změnu oproti klasickému dortíku, zamiřte do Ostružnické ulice. Café La Fée je útulná kavárna, která do Olomouce přináší trochu francouzské atmosféry. Kromě kávy, čajů a pečiva tu najdete sladké i slané dobroty a především francouzské palačinky.

Tenké crépes si můžete vybrat podle nálady – sladké, když máte chuť na dezert, nebo slané, pokud vás honí hlad. Café La Fée je navíc přesně tím typem podniku, který se hodí jako zastavení po procházce historickým centrem. Na chvíli si sednout, dát si něco dobrého a nechat Olomouc plynout kolem vás.

KÁVA, KTERÁ MÁ RÁDA ČERSTVOST

Na třídě Svobody zase najdete Kafe jak lusk. Tady si na kvalitě kávy zakládají stejně jako na tom, co se k ní podává. Zrno nakupují od lokálních i zahraničních dodavatelů, přičemž dávají přednost místním pražírnám a především čerstvosti. Výsledkem je výběrová káva, kterou si můžete vychutnat přímo na místě, případně si zrno odnést i domů.

Stejnou pozornost věnují také jídlu. Nic tu nechutná jako kompromisní doplněk ke kávě. Sezónní ovoce a zelenina, kvalitní pečivo, ověřené i originální recepty a především příprava z čerstvých surovin. Když už tedy káva, tak rozhodně ne hladová.

TAK KAM DNES NA KÁVU?

Olomouc je naštěstí město, kde nemusíte hledat dlouho. Kavárny jsou v nákupních centrech, v historických ulicích, v nově zrekonstruovaných budovách i na místech, kde si člověk může na chvíli odpočinout od ruchu města.

V Galerii Šantovka si lze vybrat mezi osvědčenou klasikou Caffe Opera, hravou výběrovou kávou Koru Café a domácími raw dezerty v Black Coffee. A pokud chcete zkusit něco jiného, nabídku doplňují i známé řetězce, takže na své si přijdou milovníci různých kavárenských stylů.

Pak stačí přejít pár ulic a olomoucké kavárenské putování pokračuje. Výběrová káva a skořicový šnek v Café Litera, francouzské palačinky v Café La Fée nebo poctivá káva a čerstvé jídlo v Kafe jak lusk. Každé místo má jinou atmosféru a každý šálek může být začátkem jiné malé pauzy.

A tak vlastně nezáleží na tom, jestli hledáte ranní probuzení, sladkou odměnu po nákupech, schůzku s přáteli, nebo jen deset minut klidu uprostřed rušného dne. V Olomouci stačí udělat pár kroků. Pak už jen vybrat, na jakou kávu máte právě chuť. A jestli k ní bude jeden dortík, palačinka nebo skořicový šnek? To už je přece úplně jiná otázka. ■

KDYŽ MÁ KAŽDÝ ŠÁLEK JEŠTĚ JINÝ SMYSL

A nakonec se vraťme zpátky do Galerie Šantovka. Ne každé místo, kde si můžete dát kávu, je totiž jen kavárnou. V prvním patře najdete Kafíčko projektu Děti dětem – charitativní prostor, kde se obyčejný šálek kávy mění v konkrétní pomoc.

Za iniciativou stojí Rostislav Vaněk a cílem projektu je pomáhat dětem s těžkým hendikepem, vážnými diagnózami nebo jiným znevýhodněním. Kafíčko zároveň není jen místem, kde si koupíte kávu. Konají se tu talk show se známými osobnostmi a sportovci, workshopy, hudební a divadelní vystoupení i další akce.

Projekt už díky sbírkám, akcím a charitativním programům pomohl vybrat přes 9 milionů korun. A právě v tom je Kafíčko jiné. Přijdete na kávu, ale zároveň víte, že váš šálek má ještě jeden význam. Pomáhá.

na kávu

STREET FASHION

PÁNSKÁ

a dámská móda

GALERIE ŠANTOVKA | 1. PATRO

NO EXCESS MUSTANG LERROS Street One

„Olomouc pro mě bude vždycky domovem“

Karolína Muchová o Wimbledonu i životě mimo kurt

Grandslamové finále, hudba, cestování i vlastní podnikatelské projekty. Česká tenistka Karolína Muchová patří ke světové špičce, ale její život se zdaleka netočí jen kolem tenisu. V rozhovoru pro Šantán vypráví o výjimečné atmosféře Wimbledonu, o tom, co jí na cestách nejvíc chybí, proč potřebuje čas na hudbu i jaké plány má s novými projekty ve svém rodném městě.

Foto Mikolaj Barbanell / Shutterstock.com
Text Ivo Vysoudil

Wimbledon jste si zahrála už podruhé, poprvé jste do grandslamového finále postoupila v roce 2023 na Roland Garros. Co se vám vybaví jako první, když se ohlédnete za letošním turnajem?
Jako první asi ta atmosféra a emoce, které jsem tam zažila. Wimbledon je pro mě jeden z nejvýjimečnějších turnajů a zahrát si tam finále je něco, o čem sní asi každý tenista. Už jsem měla možnost zažít grandslamové finále v Paříži, ale Wimbledon má přece jen svoje kouzlo. Vybaví se mi spousta krásných momentů, zápasů, ale i zážitků s týmem mimo kurt. Během turnaje člověk jede zápas za zápasem a moc se nezastavuje. Až zpětně mi vlastně dochází, jak krásné dva týdny to byly. Samozřejmě bych si přála ještě o jeden vítězný zápas víc, ale i tak na to budu vzpomínat moc ráda.

Ve finále jste nastoupila proti Lindě Noskové, se kterou jste hrála čtyřhru na olympiádě v Paříži. Jaké to bylo, potkat se s ní právě na wimbledonském Centre Courtu?
Bylo to určitě trochu speciální. S Lindou se známe už dlouho, hrály jsme spolu olympiádu a potkáváme se prakticky celý rok na turnajích. Ale ve chvíli, kdy vstoupíte na kurt, jde všechno ostatní stranou. Každá chceme vyhrát. Myslím, že je ale krásné, že se dvě Češky potkaly ve finále Wimbledonu. Je to další důkaz toho, jak silný ženský tenis u nás máme. Samozřejmě bych byla radši, kdyby to dopadlo opačně (smích).

Wimbledon má mezi tenisty výjimečné postavení. Změnil se váš vztah k němu poté, co jste na Centre Courtu sama hrála finále?
Wimbledon jsem vždycky vnímala jako něco výjimečného. Ta tradice, bílé oblečení, tráva, celková atmosféra. Je to prostě jiné než ostatní turnaje. Už jako malá jsem ho sledovala, ale asi jsem si nikdy úplně nepředstavovala, jaké to bude stát na Centre Courtu ve finále. Myslím, že můj pohled na Wimbledon se nezměnil, spíš si ho ted'vážím ještě o něco víc. A samozřejmě doufám, že jsem tam finále nehrála naposledy.

Na kurtu jste známá pestrou hrou a schopností improvizovat. Je taková i Karolína Muchová mimo tenis?
Myslím, že jsem v tomhle docela podobná. Nemám ráda, když je všechno naplánované do poslední minuty. Což je někdy docela vtipné, protože jako profesionální sportovec mám prakticky celý rok nalajnovaný (smích). Ale jakmile mám volno, ráda si nechávám prostor pro spontánnost. Baví mě zkoušet nové věci, poznávat nová místa a dělat věci trochu po svém. Myslím, že stejně jako na kurtu mám ráda určitou svobodu a možnost improvizovat.

Tenisové začátky máte spojené s Olomoucí. Co se vám vybaví, když se vrátíte v myšlenkách na tehdejší kurty?
Vybaví se mi hlavně to, jak moc mě tenis bavil. Jako dítě vůbec nepřemýšlíte nad tím, jestli jednou budete hrát finále Wimbledonu. Prostě chcete být na kurtu, hrát a ideálně vyhrát (smích). Samozřejmě jsem měla svoje sny, ale cesta od malých turnajů v Česku až na Centre Court je opravdu dlouhá. Když se dnes ohlédnu, přijde mi to vlastně až neuvěřitelné. Jsem ráda, odkud pocházím, a Olomouc pro mě vždycky bude domovem. O to hezčí je, že se tam ted' můžu vracet nejen za rodinou, ale i s vlastními projekty.

Foto: Colin McPhedran / Shutterstock.com

Sport byl u vás doma přirozenou součástí života. Táta hrál ligový fotbal, sportoval i váš bratr. Měla jste vedle tenisu prostor také pro jiné zájmy?
Sport byl u nás doma úplně přirozenou součástí života. Táta hrál fotbal, brácha taky sportoval, takže jsem v tom vyrůstala odmalička. Ale nikdy jsem neměla pocit, že bych musela být sportovkyně. Zkoušela jsem různé sporty a tenis mě nakonec bavil nejvíc. Myslím, že mi sportovní prostředí doma hodně dalo, ale zároveň jsem vždycky měla i jiné zájmy. Hudba mě například bavila už odmalička a zůstalo mi to dodnes.

Hudba je pro vás důležitá a sama hrajete na kytaru i piano. Co si nejraději pouštíte, když potřebujete vypnout po těžkém zápase?
Hudba je pro mě opravdu velká součást života. Poslouchám ji prakticky pořád a hodně záleží na náladě. Před zápasem si ráda pustím něco, co mi dodá energii, ale nemusí to být vždycky nějaká vyloženě motivační hudba. Někdy mě naopak nejlépe naladí něco klidnějšího. Po zápase je to podobné. Hudba mi pomáhá vypnout, odreagovat se a na chvíli dostat hlavu úplně jinam než k tenisu. A když mám čas, ráda si sama zahraju na kytaru nebo na piano. Je to pro mě takový malý únik od všeho ostatního.

Máte nějakého oblíbeného interpreta, ke kterému se vracíte?
Nemám asi jednu konkrétní písničku, kterou bych poslouchala celý život. Můj hudební vkus je docela široký a hodně se mění podle nálady. Mám ráda hudbu, která má nějakou atmosféru, dobrý zvuk nebo zajímavou melodii. Hodně ráda poslouchám třeba Harryho Stylese, ale i starší hudbu. A určitě mám

spoustu písniček spojených s konkrétními lidmi nebo obdobím života. Je zajímavé, jak vás někdy jedna skladba dokáže během pár sekund vrátit o několik let zpátky.

Většinu roku trávíte na cestách, v hotelích a na turnajích po celém světě. Co vám z domova chybí nejvíc?
Jednoznačně rodina, kamarádi a takový ten obyčejný život. Cestování mám moc ráda a jsem vděčná, kolik krásných míst díky tenisu poznávám. Ale když jste většinu roku v hotelích a žijete z kufru, začnou vám chybět úplně jednoduché věci. Probudit se ve vlastní posteli, udělat si doma kafe, zajít na oběd s rodinou nebo se jen tak spontánně potkat s kamarády. Vlastně i to, že nemusím pořád vědět, v kolik hodin mám další den trénink nebo letadlo. A samozřejmě Olomouc. I když už tam netrávím tolik času jako dřív, pořád je to místo, kam se ráda vracím.

Kdybyste měla celý týden bez tenisového programu, jak by vypadal váš ideální volný čas?
První den bych asi nedělala vůbec nic (smích). Hlavně žádný budík, žádný pevný program a žádné povinnosti. Pak bych určitě chtěla vidět rodinu a kamarády, zajít na dobré jídlo, koncert, možná někam vyrazit. Mám ráda hudbu, módu, umění, baví mě objevovat nová místa. A taky bych si určitě našla čas na kytaru nebo piano. Ale asi nejdůležitější by pro mě bylo právě to, že bych nemusela nic plánovat. Prostě se ráno probudit a rozhodnout se podle nálady, co budu dělat.

Cestování vám umožňuje poznávat města po celém světě. Která máte nejraději a kam byste se chtěla vydat čistě jako turistka, bez tenisových povinností?
Je jich opravdu hodně. Každé místo má něco svého, ale třeba New York mám moc ráda. Ta energie města je neuvěřitelná. Líbí se mi, že tam můžete být každý den někde jinde, objevovat nové restaurace, kavárny, galerie a pořád máte pocit, že jste viděli jen malou část. Ráda se vracím i do Paříže nebo Říma. A v posledních letech jsem si hodně oblíbila také Asii. Třeba v Číně mě vždycky překvapí, jak milí a srdeční jsou fanoušci. Kdybych si ale měla vybrat místo, kam pojedu čistě jako turista, asi bych chtěla hlavně někam, kde jsem ještě nebyla. A ideálně bez tenisové tašky (smích).

Foto: Mikolaj Barbanell / Shutterstock.com

Vedle tenisu se věnujete i vlastním projektům. V Olomouci budujete The 6ix Club. Co byste chtěla, aby lidem nabídl?
V tenise mám pořád velké sny a cíle. Pořád mě to baví, pořád se chci zlepšovat a věřím, že mám ještě co ukázat. Zároveň ale čím jsem starší, tím víc mě baví objevovat i věci mimo tenis.

Momentálně například budujeme v Olomouci The 6ix Club, což je projekt, ze kterého mám opravdu velkou radost. Vzniká tam padelový klub, ale chceme, aby to bylo mnohem víc než jen místo, kam si lidé přijdou zasportovat. Rádi bychom vytvořili prostor, kde se budou lidé potkávat, trávit čas, můžou si dát dobrou kávu, zacvičit si nebo prostě jen být součástí nějaké komunity. A mám radost, že něco takového vzniká právě v mém rodném městě.

S kamarádkou také připravujete vlastní značku Invisible Skin a první produkt péče o pleť. Baví vás pouštět se do úplně jiného oboru?
Ano, pracujeme na vlastní kosmetické značce, pod kterou připravujeme uvedení našeho prvního skincare produktu. Je to pro mě zase úplně jiný svět, ve kterém se toho spoustu učím, ale právě to mě na tom baví. Je hezké budovat něco vlastního od úplného začátku a sledovat, jak se z nápadu postupně stává realita.

Co byste si chtěla splnit v příštích letech – na kurtu i mimo něj?
Do budoucna bych určitě chtěla víc času věnovat i hudbě, cestování a všemu, na co během tenisové kariéry není tolik prostoru. Ale zatím je tenis pořád moje hlavní priorita. A mám pocit, že mě toho na kurtu ještě hodně čeká. ■

Nově v Galerii Šantovka

vilgain store + mini fast food

grab & go

baked stuff

chilled stuff

fresh daily

jsme v -1. podlaží

Yves Rocher radí: malé rituály, které vám zlepší den

Foto Viktorie Veselá
Text Jana Doleželová

Chcete si i během náročného pracovního týdne dopřát chvilku jen pro sebe? Nemusíte čekat na víkend ani na dovolenou. Stačí několik minut v průběhu dne a správně zvolené produkty. Inspirujte se tipy značky Yves Rocher a proměňte každodenní péči v malé rituály, které zlepší náladu, dodají energii a pomohou na chvíli zpomalit.

ZAČNĚTE DEN SVĚŽÍ SPRCHOU

Každé ráno je novou příležitostí naladit se na úspěšný den. Dopřejte si sprchu s oblíbeným sprchovým gelem Yves Rocher z řady Bain de Nature, která nabízí vůně inspirované přírodou – od svěžího ovoce až po sladší gurmánské tóny.

Vůně často rozhodne o tom, s jakou náladou vykročíte z domu. Citrusové a ovocné tóny příjemně povzbudí, zatímco hřejivější vůně navodí pocit klidu. Zkuste během sprchy odložit myšlenky na povinnosti, zhluboka se nadechnout a soustředit se jen na vůni a teplou vodu.

TIP: Vyzkoušejte také náhradní náplně sprchových gelů v ekonomickém formátu 600 ml.

Ranní péče o pleť nemusí zabrat více než několik minut. Čištění, sérum a hydratační krém dodají pokožce svěžest i potřebnou hydrataci. Řada Glow Energie s vitaminem C pomáhá rozjasnit unavenou pleť a dodat jí zdravý vzhled – ideální start do nového dne. Pro komplexní péči o zralou pleť je tu zase ikonická zlatá řada Anti-Âge Global. Vyzkoušejte třeba Rozjasňující sérum s mikroperličkami pro extra dávku péče.

Nezapomínejte ani na ochranu před sluncem. Přípravek s SPF patří nejen k létu, ale i ke každodenní péči o pleť, krk a dekolt.

VŮNĚ, KTERÁ VÁS BUDE PROVÁZET CELÝ DEN

Parfém je víc než poslední krok před odchodem z domova. Je to podpis vaší osobnosti i způsob, jak si během dne připomenout příjemné okamžiky. V kolekcích Yves Rocher si vybere každá žena i muž – od svěžích tónů po elegantní květinové či hřejivější kompozice.

Pro jemné osvěžení během dne můžete sáhnout také po parfémovaném spreji na tělo a vlasy. Snadno se vejde do kabelky a vůni můžete obnovit třeba před odpolední schůzkou nebo večerním programem.

DOPŘEJTE SI KRÁTKÝ RESTART

Dlouhé hodiny před počítačem, klimatizace a pracovní tempo se mohou odrazit na naší energii. Místo další kávy si udělejte dvouminutovou pauzu. Narovnejte záda, protáhněte ramena a provoňte si unavenou chvíli třeba svěžím krémem na ruce. Při nanášení jemně promasírujte dlaně a prsty.

Krém na ruce i balzám na rty patří k produktům, které oceníte několikrát denně. Mějte je v kabelce, autě nebo na pracovním stole. Každé nanesení je malou pauzou, která zvláční pokožku a nabídne okamžik péče jen pro vás.

Pro rychlé povzbuzení nebo zklidnění se může hodit také aroma roll-on. Stačí jej nanést na pulzní body a na okamžik se soustředit na vůni a vlastní dech.

RYCHLÁ POMOC PRO UNAVENÉ VLASY

Ne vždy je čas na mytí a nový styling. Pokud vlasy během dne ztratí svěžest nebo objem, pomůže suchý šampon. Nastříkejte jej ke kořínkům, nechte krátce působit a vlasy pročešte nebo promasírujte prsty. Čisticí suchý šampon Yves Rocher je praktickým pomocníkem doma, v práci i na cestách.

DEN ZAKONČETE ROZMAZLOVÁNÍM

Stejně důležité jako ranní povzbuzení je i večerní zklidnění. Důkladné odlíčení a kvalitní noční péče pomáhají pokožce regenerovat a připravit ji na další den. Udělejte z večerní rutiny chvíli, na kterou se budete těšit.

Jednou nebo dvakrát týdně můžete péči doplnit pleťovou maskou. Během jejího působení odložte telefon, uvařte si čaj nebo pusťte oblíbenou hudbu. I deset minut může vytvořit pocit malého domácího wellness.

OBJEVTE SVÉ KAŽDODENNÍ RITUÁLY

V Yves Rocher věří, že péče o sebe nemusí být složitá ani nedostupná. Právě malé každodenní rituály mají největší sílu. Voňavá sprcha, masáž rukou, osvěžení vlasů nebo pečlivé odlíčení dokážou zpříjemnit i obyčejný pracovní den.

Navštivte prodejnu Yves Rocher v Galerii Šantovka a objevte rostlinnou kosmetiku, která promění běžné okamžiky v příjemnou součást každého dne.

TIP: Vyzkoušejte v prodejně Yves Rocher také diagnostiku pleti zdarma, díky které zjistíte, co přesně vaše pleť potřebuje. ■

Zpátky ke stolu aneb Deskovky spojují generace

Ještě před pár lety mohly deskové hry působit jako trochu nostalgická připomínka rodinných večerů. Dnes ale zažívají výrazný návrat. Deskovky mají zvláštní schopnost vracet nás ke společnému stolu. V době, kdy velkou část dne trávíme před obrazovkami, se najednou můžeme nechat vtáhnout do společného příběhu, strategie nebo trochu škodolibého soupeření. A možná právě proto dnes společné hraní oslovuje mnohem širší publikum než dřív.

Už dávno totiž nejde jen o několik známých klasik. Moderní deskové hry mohou být svižné, vtipné, strategické i vizuálně propracované a existují varianty pro rodiny s dětmi, páry, skupiny přátel i zkušené hráče. Mnohé z nich přitom zvládnete pochopit během několika minut. Nejtěžší tak někdy není samotné hraní, ale vybrat si z množství titulů ten pravý. Jak tedy přijít na to, která ze stovek her na trhu bude bavit právě vás?

Není nic jednoduššího, než zajít na Deskohraní v Galerii Šantovka. Ve spolupráci s olomouckým vydavatelstvím Bohemian Games ho Šantovka pořádá každý měsíc! Během herního odpoledne si můžete různé tituly rovnou vyzkoušet, aniž byste předem museli znát jejich pravidla. Na místě jsou zkušení „hermani“, kteří doporučí hru podle počtu hráčů, věku nebo nálady a vysvětlí, jak na ni. Právě možnost hru nejdřív zažít může být důležitější než dlouhé studování krabic a recenzí. Člověk během chvíle zjistí, jestli ho baví spíš spolupráce, taktika, rychlé slovní přestřelky, nebo hra, u které se celá rodina začne po pár kolech překřikovat smíchy. A někdy si oblíbí právě titul, po kterém by v obchodě vůbec nesáhl.

„Deskové hry podle mě nabízejí možnost odpoutat se od obrazovek a jsou skvělým způsobem, jak kvalitně strávit čas s našimi blízkými. Přitom vůbec nezáleží na tom, jestli si vybereme komplexní strategickou hru, nebo jednoduchou párty hru, u které se všichni smíchy popadají za břicho. Každý si může najít to své,“ říká Ivana Tilkeridu z Bohemian Games.

Deskohraní se v olomoucké Šantovce odehrává každý měsíc. Stojí za ním Bohemian Games, olomoucké vydavatelství, které se zaměřuje na moderní deskové hry a zároveň kolem nich vytváří prostor pro setkávání hráčů. Na český a slovenský trh vstoupilo v roce 2024 a vedle vydávání vlastních titulů pořádá právě také herní akce pro veřejnost. Na další setkání u hracích stolů v Šantovce se můžete těšit zase po Novém roce.

„Na Deskohraní mě nejvíc baví sledovat, jak deskové hry přirozeně spojují různé lidi. Těší mě, když se nám podaří zaujmout náhodné kolemjdoucí, a zároveň máme radost, když se za námi někteří návštěvníci opakovaně vracejí. Potkáváme tu rodiny s dětmi, party kamarádů, páry, ale i děti, které třeba nebaví nakupování s rodiči. Tomu přizpůsobujeme také naši nabídku, aby si u nás vybral opravdu každý – od úplných nováčků až po deskoherní matadory,“ popisuje Ivana Tilkeridu. Nejlepší je podle ní sledovat, jak se stoly postupně plní, lidé se při hraní baví a smějí a užívají si společný čas. Občas si dokonce k jedné hře sednou i lidé, kteří se předtím vůbec neznali, a právě desková hra je svedla dohromady. „Přesně taková uvolněná atmosféra dělá Deskohraní tím, čím je,“ dodává.

Na větší setkání se fanoušci deskových her mohou těšit také na začátku prosince v prostorách technologické haly SŠ polytechnické. Bohemian Games zde připravují další ročník víkendového Olohraní, během kterého se na jednom místě objeví stovky her, známé tituly i novinky a hráči různých úrovní zkušeností. ■

TERMÍNY DESKOHERNÍCH SETKÁNÍ

můžete průběžně sledovat v kalendáři akcí na webu www.bohemiangames.cz/kalendar-akci-bohemian-games nebo na webu Galerie Šantovka.

VÁNOČNÍ DÁREK, ŽE BUDOU KOUKAT!

PREMIERE VIP DÁRKOVÁ POUKÁZKA

DÁRKOVÁ POUKÁZKA: 2D

PREMIERE

NADĚLTE FILMOVÉ ZÁŽITKY

PREMIERE D-BOX DÁRKOVÁ POUKÁZKA

na jeden D-BOX filmový zážitek v multiplexech PREMIERE CINEMAS

PREMIERE D-BOX

Dárkové poukázky na filmy 2D, Premiere VIP, D-BOX nebo v hodnotě 250 Kč a 500 Kč získáš v pokladně kina nebo na www.premierecinemas.cz

PREMIERE

Premiere Cinemas, Obchodní centrum Galerie Šantovka, Polská 1, Olomouc

Malé i velké radosti pod stromeček

Vánoce očima dětí? Jedno velké kouzlo! Jenže trefit se do přání malých objevitelů i teenagerů, kteří už mají svůj vlastní styl a názor na všechno, může být pořádná výzva. Hračky, které rozvíjejí fantazii, vychytávky pro milovníky technologií nebo něco pro malé kreativce? Připravili jsme výběr dárků, které mají šanci zabodovat napříč generacemi. Inspirujte se našimi tipy z Galerie Šantovka a letos si pod stromečkem užijte především radost v dětských očích!

Kvído promítačka na dobrou noc,
299 Kč, **Albi**

Zubní kartáček ETA Sonetic TV Déčko,
399 Kč, **ETA**

Hra o nakupování - OBCHOD,
799 Kč, **Albi**

Airbrush studio Magic Light – Králík,
599 Kč, **Bambule**

Cool Game
Lovec duchů 2-pack,
1 699 Kč, **Bambule**

Stolní hra Chaos v lese,
999 Kč, **Knihy Dobrovský**

NANI sada dětských laků
na nehty Christmas, 569 Kč,
NANI Nails

K-POP DEMON HUNTERS Detektor Lži,
799 Kč, **Bambule**

Grand Theft Auto VI (PS5),
2 299 Kč, **Smarty**

Logitech G29 volant, 4 999 Kč, **Smarty**

Parfém Karl Lagerfeld Ikonik
Absolu – dámský parfém 60 ml,
1 846 Kč, **Marionnaud**

Společenská hra NA LOVU,
799 Kč, **Albi**

Harry Potter a Princ dvojí krve
– ilustrované vydání,
999 Kč, **Knihy Dobrovský**

Kuchyňský robot
ETA Gratus

eta
tady je doma

Značková prodejna ETA, -1. podlaží, OC Galerie Šantovka.

Oriental krém na ruce 50 ml,
169 Kč, **Marionnaud**

Zrádci – Oficiální hra roku 2026,
999 Kč, **Bambule**

Buddha salát kuře,
199 Kč, **UGO salaterie**

Oriental tělové mléko 190 ml,
290 Kč, **Marionnaud**

Sportovní brýle Relax,
info o ceně na prodejně,
Relax

tipy pro teenagery

Domácnost a doplňky
Flying Tiger Copenhagen
H&M Home
IKEA plánovací studio
Nanu Nana
orion
PEPCO
Potten & Pannen – Staněk
SCANquilt
Tescoma prodejní centrum

Drogerie a parfumerie
dm drogerie markt
Douglas
FAnn parfumerie
Marionnaud
Rituals
Teta drogerie

Elektro, multimédia a komunikace
DATART
F-mobil
iLoveServis
iStores Apple Premium Reseller
Mobil Pohotovost
O2 Czech Republic, a. s.
Smarty.cz
T-Mobile
Vodafone
Značková prodejna ETA

Gastronomie
Bageterie Boulevard
Black Coffee
Bombay Express
Bubble One
Burger King
Costa Coffee
Červené jablko
PB Česká kuchyně
Děti dětem – Kafíčko
Fruitisimo
KFC
KORU cafe
Lobster Bistro
LOBSTER Restaurant
Mango
McDonald´s Šantovka
MEX-DAN restaurant
Caffe Opera
POP Bubble Tea
Popeyes
Spaghetti Parmigiano
Starbucks
TENMANYA – Running Sushi
UGO Salaterie

Hračky, knihy a dárky
Albi
BAMBULE
KNIHY DOBROVSKÝ

Klenoty, hodinky a doplňky
APART
Bijou Brigitte
Corial
Klenotnictví JOLLEO
Klenoty AURUM
PANDORA
SWAROVSKI
YES Jewellery

Móda a módní doplňky
Blažek
BRUNO FAMILY
BRUNO FASHION
BUSHMAN
C&A
CALZEDONIA
CAMP DAVID
CiAO di MaxTara
CityZen
CROPP
CROSS JEANS
Draps
Fantazim collection
FERATT
Flamingo Fashion
GANT
GAS
H&M
HOUSE
Intimissimi
INTIMMO – spodní prádlo
KARA
Leder-Pellicce
Lee Cooper
LINDEX
Marionet
Marks & Spencer
meatfly
MOHITO
NEW YORKER
PRESS
RESERVED
RV FASHION
Street Fashion
TAKKO
TATUUM
Terranova
TEZENIS
Tommy Hilfiger
TRIOLA
Triumph

Obuv a kožené zboží
Baťa
CCC
DaMa handbags & accessories
DEICHMANN
Dr. Kubba – zdravá obuv
ECCO
LARA BAGS
OFFICE SHOES
Rieker
Tamaris

Potraviny, delikatesy a speciality
Albert hypermarket
Amart
OXALIS - Čaj & Káva
CheeseMarket
Grizly
SONNENTOR
Tchibo
Vilgain
Vinotéka VINOFOL

Služby
Air Bank
Blue Style
Čedok
Česká pošta
Česká spořitelna
CEWE Fotolab
CK Victoria
EKO ČISTÍRNA by Softwash
EXIM tours a FISCHER
IKEA plánovací studio
INTERSPORT – servis
Kadeřnictví KLIER
Komerční banka
mBank
MONETA Money Bank
Raiffeisenbank
Ruční mytí aut Šantovka
Směnárna Tourist centrum
The Original Barber
The Original Walk-In Barber
TUI

Specializované prodejny
Art Studio
DON PEALO
EROTIC CITY
Florcentrum Foltýnová
GECO Tabák – Tisk
Chlebárna Hranice
Kryštof Květinář
Papírnictví +
pet center
allwyn
Trafika IQOS
Vaprio

Sport a volný čas
ALPINE PRO
Columbia Sportswear
Hannah
INTERSPORT
LOAP
NORDBLANC
NUTREND store
Relax
Sportisimo
Sport Vision

Zábava
Bambule – dětský koutek
BOWLAND Bowling Center
Premiere Cinemas

Zdraví a krása
DERMACOL
FAnn beauty centrum
Fielmann
Glamour Art
GrandOptical
Kodano Optik
Lékárna Dr. Max
MANUFAKTURA
NaniNails
PROFIMED
Yves Rocher

bluestyle

FIRST MINUTE LÉTO 2027

Miluji, když si k létu přibalíte výhody

- Kufr plný výhod
- Děti zdarma
- Změna zájezdu zdarma

REZERVUJTE PRÁVĚ TEĎ
více na blue-style.cz

70
POBOČEK

ŠANTOVKA

ŠANTAPKA

SLEVY NA ZNAČKOVÉ PRODUKTY A DÁRKY ZA NASBÍRANÉ BODY. TO VŠE NAJDETE V APLIKACI ŠANTAPKA.

LOBSTER RESTAURANT
& **LOBSTER** BISTRO
dárkový voucher na 500 Kč

LOBSTER BISTRO

Nyní
279 Kč
+800 bodů
BĚŽNÁ CENA*
~~500 Kč~~

BOMBAY EXPRESS
DAL MAKHANI
s lachha plackou + ice tea

Nyní
99 Kč
+450 bodů
BĚŽNÁ CENA*
~~263 Kč~~

BOWLAND
1 HODINA BOWLINGU
s Pizza dle vlastního výběru

Nyní
359 Kč
+800 bodů
BĚŽNÁ CENA*
~~659 Kč~~

FERATT FASHION
2 + 1
na nezlevněné košile

Pouze
+150 bodů

CEWE
SLEVA 15 %
na okamžitý tisk fotek
formátu 10 x 15 cm

Pouze
+50 bodů

KLENOTY AURUM
SLEVA 15 %

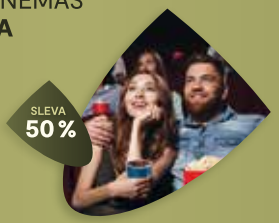
Pouze
+50 bodů

GCCONE
RUČNÍ MYTÍ
Elegance | 2,5 h

Nyní
1 499 Kč
+400 bodů
BĚŽNÁ CENA*
~~2 995 Kč~~

PREMIERE CINEMAS
1 VSTUPENKA

Nyní
109 Kč
+500 bodů
BĚŽNÁ CENA*
~~219 Kč~~

MANUFAKTURA
MINI KRÉM
30m | limitované edice Dýně

Pouze
+300 bodů
BĚŽNÁ CENA*
~~129 Kč~~

NUTREND
PROTEINOVÁ TYČINKA
55g | 2 příchutě

Pouze
+550 bodů

POTTEN PANNEN
MÍSA S DEKOREM JAHOD
Fruit Bowls | Ø 21 cm | 1,1 l | červená

Nyní
349 Kč
+800 bodů
BĚŽNÁ CENA*
~~869 Kč~~

naskenuj mě

santovka.cz